

Ingen er så syk som meg

Stakkars store sterke karer...

For ikke å bryte en lang rekke med mer eller mindre interessante blogger, ser jeg meg nødt til å skrive noen ord i dag også. Jeg er aldeles ikke i form til å være hverken vittig eller kreativ, men skriver likevel «noen ord i all hast» som ho svigermor brukte å skrive til ho mor, mens det enda var vanlig å kommunisere pr. brev.

Pensjonisten har ligget på sofaen store deler av dagen. Med rennende nese, vond hals og tette bihuler har jeg kjempet meg gjennom dagen. Det er mye sant i utsagnet om at ingen blir så syk som en mann. Selv ikke ho mor som enda har smerter og er opphovnet i munnpartiet/ kjeven, har tilnærmet de kvalene som pensjonisten har. Ansiktet hennes så betraktelig bedre ut da vi sto opp i morges. Hevelsene syntes å ha minsket i omfang og blåfargen i kjevepartiet og under venstre øye var ikke så mørke som i går kveld. Men så kom dagslyset, og da fikk huden en annen kulør. Noen av de blåe partiene hadde skiftet farge og blitt gule og rosa og minte meget om et fargekart der fargenyansene gikk over i hverandre. Det ser dog ut for at ingenting biter på henne, og hvis ikke kjeveortopeden hadde sykemeldt henne, er jeg sikker på at ho hadde gått på jobb allerede i går.

Det verste er at ho er truende til å gå i gang med vasking av rene flater. Hørte at ho kommenterte de skitne skapdørene på kjøkkenet, og at ho nok måtte fram med skuremiddel og vaskefille for å få dem rene. Vet ikke om jeg gjør noe feil når jeg vasker, eller om synet mitt er dårlig, for jeg kan ikke se smuss og skitt i den grad hun gjør. Regner med at vi går tilbake til gamle vaskerutiner ved neste husvask. Jeg med støvsuging og ho med vask av absolutt alle tenkelige kriker, kroker og flater. Får bare håpe at jeg greier å stagge vasketrangen hennes til fredag, for ho er sykemeldt til og med torsdag, og da formoder jeg at ho holder seg mest mulig i ro.

Yngstesønnen er nettopp kommet hjem fra Berlevåg. Planen var at han skulle være der til i morgen, men dårlig værmelding gjorde at han kjørte hjem etter arbeidsdagens slutt i dag. Når det blåser opp på Finnmarkskysten er sjansen for stengte veier stor, og Berlevåg er veldig utsatt for ekstreme værforhold. Siden han ikke er særlig godt kjent i fiskeværet, hadde det nok vært traurig å bli værfast. Det var nok ei klok beslutning å komme seg av gårde mens været enda var godt og veiene farbare.

Det ble altså noen ord i all hast, og jeg håper at leserne mine ikke er kravstore og forventer reflekterte betraktninger fra skribenten i dag. Det er ikke så enkelt å finne engasjerende temaer å skrive om. OL er over og ekspertkommentarene til pensjonisten er forstummet. Til helga er det VM-sprint på skøyter i Kina og Worldcup i langrenn i Lahti i Finland. Håvard Holmefjord Lorentsen er storfavoritt til å ta VM-gullet i Kina og jeg regner med at Johannes Høsflot Klæbo og Marit Bjørgen fortsetter seiersrekke sine i Finland.

Det er rart med det. Når det gjelder sport, har jeg alltid noe å skrive om, men det kan bli kjedelige greier for dem som ikke deler min fascinasjon for temaet. Skal prøve å innskrenke mine sportskommentarer, men det kan sitte langt inne. Får håpe at jeg blir tilgitt hvis jeg allikevel skulle falle for fristelsen og kommentere sportsresultater som nå dekkes både av NRK og riksdekkende aviser. Hvis min skihelt, Martin Johnsrud Sundby skulle lykkes i Lahti, vil jeg forbeholde meg retten til å rose han opp i skyene. Om ikke annet for å tirre resten av gjengen som har en tendens til å dømme han «nord og ned».

Den som sover....

Snøbygene kommer og går

Vi er vant til å stå opp tidlig ho mor og jeg, men pensjonisten håper at det ikke blir en vane å renne opp klokka fem om mårran. Det hadde seg slik at han Steffen skal jobbe noen dager i Berlevåg og han måtte tidlig av gårde for å rekke å komme tidlig nok på jobb. Som de gode foreldrene vi er, sto vi opp og sørget for at han fikk skikkelig morgenmat før han kjørte hjemmefra klokka ti på seks. Ho mor stekte omelett til han mens jeg kokte kaffe. Fruen er litt mer oppofrende enn skribenten, så jeg gikk og la meg igjen etter at kaffen var kokt. Ho sto han av og ventet til sønnen hadde kjørt før ho kom seg tilbake til senga. Jeg prøvde å få meg en blund, men ho la seg og løste kryssord. Tror ikke ho sov et minutt før vi sto opp.

For en stund siden klaget ho over at ho følte seg så trøtt og la seg for å strekke seg litt på sofaen. Jeg gjorde nok en tabbe som ikke lot ho ta seg en høneblund. Etter å ha gjort noen småærender i byen, ble jeg kaffetørst da jeg kom hjem. Tenkte meg ikke om og spurte om ho også hadde lyst på kaffe. Det svarte ho bekreftende på, selv om ho følte seg både varm og søvnig. Da kaffen var ferdig, var ho nesten sovna, men jeg lot ho ikke slumre inn og serverte kaffe i stedet. Alle vet jo hva som skjer når man drikker kaffe. Man blir i hvert fall ikke mer søvnig av kaffetåren. Det ble ikke noen høneblund på ho mor. Ho prøvde å dorme på sofaen, men koffeinen gjorde sin virkning, og den sårt tiltrengte høneblunden ble det ikke noe av. Sjøl lå jeg som et «drog» i motsatt ende av sofaen og sannelig duppet jeg litt av. Nå sitter jeg altså her med dårlig samvittighet, og føler meg skyldig i å ha frarøvet kona mi en god og legende hvil. Bank skulle jeg hatt!!!

Det ble litt av en middagshvil på «gamlingen». Etter å ha spist ovnsbakt laks til middag, la jeg meg strak ut på sofaen, mens ho mor tok strikkepinnene fatt. Etter vel to timer våknet jeg opp igjen og der satt ho fremdeles med klirrende pinner.

Vet ikke hva ho strikker, men antar at det blir et par barnevotter, da plagget ikke ser ut for å passe til pensjonisten.

Fra Steffen har vi ikke hørt annet enn at han var kommet frem i åttetiden i morges. Går ut fra at han har det bra i Berlevåg. Varanger Kraft har egen hybel til sine ansatte der. Han tok for sikkerhetsskyld med seg sovepose i tilfelle det ikke var sengklær der. Vet ikke heller om det er kokemuligheter på hybelen, men går ut i fra det siden det er et EL-verk som leier den. Det er hotell i Berlevåg og det letteste er jo å gå dit å spise middag. Det hadde nok jeg gjort hvis jeg hadde vært i hans sko.

Det kan nok bli vanskelig å finne søvnen når jeg skal legge meg i kveld. Det er ikke så lurt å sove mange timer på ettermiddagen hvis man skal ha ei god natts søvn, men det var nå godt å strekke seg litt, selv om det var dumt gjort. Spurte ho mor om hvorfor ho ikke hadde vekt meg. Da svarte ho lakonisk: «Du snorka godt». Det tok jeg som tegn på at ho mente at jeg behøvde en liten strekk og at ho ikke hadde hjerte til å vekke meg. Hvis jeg ikke får sove til natta, skal jeg ligge og høre på snorkelydene hennes, og når ho våkner i morgen tidlig skal jeg si: «Vet du ka, nesen din er det ikke nokka feil med – den har laget snorkelyder hele natten». Vel og merke kan jeg ikke lyge, det er stygt, men hvis ho mot formodning ikke snorker, får jeg vel si: «God morgen kjære mor, håper du har sovet godt i natt».

Hjemme igjen

Sofakos med bestemor

Allerede klokka kvart over fire i morges sto ho mor opp for å gjøre seg klar til hjemreisa. Pensjonisten fulgte etter, men rikket seg ikke av sengen før klokka passerte fem. Etter å ha gjort vårt morgenstell, tok vi oss en matbit og mens vi var i gang med frokosten sto plutselig Johannes sammen med oss bærende på I-paden under armen. Klokka var ikke mer enn halv seks, så han er en morgenfugl, den gutten. Vi smurte oss matpakker før vi ryddet opp etter oss og gjorde pargasen klar for hjemreise. Litt over klokka seks sto Ståle og Beate opp, og vi fikk gitt Beate en stor «ha det»- klem før Ståle kjørte oss til Flesland, der vi tok farvel med han.

Vi var begge veldig interesserte i å få vite hvordan ståa var på tremila i OL. Siden flyet ikke lettet før klokka ti over halv åtte, fikk vi med oss at de norske damene med Marit Bjørgen i spissen var i samlet felt og at Kalla og Parmakoski ledet an. Etter sjekken på Dagbladets side fra PyeongChang, var det bare å aktivere mobilen i flymodus og prøve å sove i sittende stilling til vi ankom Gardermoen. Da vi landet fikk ho mor gjentagende oppdateringer om tremila fra han Steffen. Gleden ble stor da han meddelte at ho Marit ledet med ett og et halvt minutt etter vel 18 km. og at ho Ingvild Flugstad Østberg lå og knivet om bronse med svenske Stina Nilson. Vel inne på terminalen, der vi måtte gå i minst tjue minutter for å finne gaten til Kirkenes-flyet, fikk vi konstatert at Marit hadde blitt historisk ved å ta gull og derved blitt den mest meritterte vinterutøver i OL noen sinne. Litt skuffende var det at Ingvild måtte se seg slått i spurten om bronsemedalje av Stina Nilson.

Ved at Marit lyktes i å ta sin åttende OL-gullmedalje, fikk skribenten fullklaff på sine antakelser om 14 gull til Norge. Ikke bare det, hun sørget for at Norge ble beste nasjon i PyeongChang, og at Norge nå er den nasjonen som har tatt flest medaljer i et vinter-OL noensinne. Sjøvinisten er derfor en lykkelig mann i dag.

På Gardermoen var det snøvær, men rullebanen var brøytet og det var ikke problemer med landing og take off. Imidlertid var det slik at det hadde festet seg snø på vinger og haleror på flyene slik at de måtte d-ises. Vårt fly var uheldigvis ikke først i køen, noe som medførte at vi landet 45 minutter etter rutetid i Kirkenes. Selve flyturen gikk fint. Vi spiste matpakkene og drakk kjøpt fly-te til. Denne gangen drakk ho mor te med sitrondråper i mens pensjonisten foretrakk sukker. Fikk til å duppe av med jevne mellomrom, men det er ikke så behagelig å slumre i sittende stilling, så «gamlingen» følte seg litt støl da han forlot flyet. Da vi kom til Kirkenes var Steffen på pletten og hentet oss. Han hadde ventet lenge, og for å unngå stort parkeringsgebyr ventet han på flyet på Circle-K stasjonen på Hesseng. Her hadde han kjøpt ferske sjokoladehveteboller, pluss bagett og brus til meg og yoghurt til moderen. Tenk at han var så omtenkstom og at han forutså at vi kunne trenge noe å bite i når vi ankom Finnmark igjen. Det satte vi stor pris på, og det var deilig med mat og drikke etter ei lang reise. Det har kommet en del snø de dagene vi har vært borte, og ut fra tilbakemelding om at jeg måtte komme hjem for å rydde snø, ble jeg veldig lettet og glad over å komme til en snøfri oppkjørsel. Hver gang vi har vært i Bergen på vinterstid, har jeg bedt til høyere makter om at det ikke må lave ned med snø mens vi er borte. Stort sett har jeg blitt bønnhørt, men ikke alltid. Det er ikke så trivelig å måtte måke seg inn når man kommer hjem trøtt og sliten, etter ei lang reise. Derfor var det godt å kunne gå tørrskodd inn i heimen i dag, og jeg er takknemlig over at Steffen er så hjelpsom og snill mot oss.

Den samme rosen vil vi gi til alle barna våre. Når vi er i Bergen stiller alle opp for oss, både ved henting på flyplassen, med kost og losji, med kjøring hit og dit og ikke minst ved å overlate de herlige barnebarna i våres varetekt hvis det skulle trenge. Vi koser oss skikkelig sammen med alle, og vi håper at gleden over samværet er gjensidig.

Måtte ta en pause i skrivinga for å følge ho mor til jobben, Jeg syntes ikke hun skulle dra dit i dag siden ho har hatt ei lang hjemreise etter nesten ikke å ha sovet i natt. Dessuten er hun slettes ikke bra i munnen og kjeven etter operasjonen. Hun er veldig hoven og blå i kinnene og hakepartiet, og leppene ser ut for å ha blitt sprøytet full av Botox. Det har seg slik at ho er av den gamle skolen som alltid ser andres behov bedre enn sine egne, og går på akkord med egen helse. Har prøvd å få henne til å endre fokus og å ta vare på egen helse først, og så yte i forhold til forventninger når det gjelder jobb og såkalte pålagte plikter. Til tross for milde formaninger fra «gubben», fikk hun viljen sin i dag og oppdragene hennes er utførte. Får bare håpe at rekonvalesensen ikke ble hindret av jobbstuntet hennes.

Koselig med aktive barnebarn

Julie koser seg i lag med onkler

Det 14. OL-gullet lar vente på seg. I morgen regner patrioten med at saken er biff, og at han har truffet med sine antakelser om antall gull til Norge. Jeg har klokkertro på at ho Marit Bjørgen avslutter en fantastisk skikarriere med gull på tremila. Det vil i så fall gjøre henne til den mestvinnende vinter OL-medaljør noen sinne. Pr. i dag ligger hun likt med Ole Einar Bjørndalen, men et eventuelt OL-gull i morgen, vil føre til at ho troner alene i toppen. Jeg hadde store forhåpninger om norsk gull til Martin Johnsrud Sundby på dagens fem-mil, men oppgaven ble altfor stor for han. Han ble spurtbeseiret i kampen om fjerdeplassen av kanadieren Alex Harvey, men den plassen er som kjent «sur», derfor er femteplassen akseptabel selv om bronsemedaljen glapp i «Klæbo-bakken». For første gang får vi kanskje oppleve å promenere i Bergen uten å bli våte. Kaldt og stabilt Bergensvær har vært en uvant opplevelse for oss. Selv om regn og sludd har uteblitt, har det vært lite solskinn på de sju snødekte fjell som omkranser byen. Vanligvis er det, på denne årstiden, lavtrykk som står i kø ute i Nordsjøen med påfølgende kraftig vind og heftige regnbyger. Pensjonisten har et regntøysett liggende klart til bruk i kofferten. Settet har fått navnet: «Bergensklærne», fordi de har vært flittig i bruk ved tidligere besøk i vestlandshovedstaden. Hvis det ikke blir væromslag, blir nok klærne liggende nedpakket, og det er i så tilfelle første gang at det har skjedd. Det ser ut for at det går bra med ho mor etter operasjonen i over- og underkjeven. I skrivende stund er hun på «jentetur» sammen med Beate og Ida, for blant annet å kjøpe bordpynt og stæsj til konfirmasjonen i mai. Pensjonisten og guttene, Christoffer, Johannes og Victor, er hjemme og det er en lett oppgave å holde styr på barnebarna. Det er bare å holde meg mest mulig i ro på sofaen foran TV-skjermen og la guttene styre med sitt. De sitter på sine poster på loftet og spiller diverse TV-spill. Hva de spiller vet jeg ikke, men tror sannelig spillene

setter krav til både finmotorikk og tankevirksomhet. Av og til hører jeg oppgitte stønn, og slutter av det at spillene kan by på vanskelige hindringer som ikke lar seg løse uten en iherdig innsats med tanke, øye og fingerkoordinasjon på høyt plan.

Var oppe på loftet/ spillebula og sjekket tilstanden for jeg trodde Johannes ville ha kontakt med meg. Jeg hørte at han snakket og jeg svarte han, men han svarte ikke tilbake. Ved nærmere etterforskning så jeg at han hadde øretelefoner på, og at det var en kamerat han spilte mot. Kameraten satt hjemme hos seg selv og kommunikasjonen skjedde via nettet.

Da pensjonisten var på hans alder, var eneste mulighet for kommunikasjon tilstedeværelse. Skulle man bruke andre media, var det enten via brev, telegram eller telefon. På Langstrand var det kun en telefon i bygda, og hvis noen ringte var det som regel budskap om fødsel, konfirmasjon, bryllup eller død. Som regel ble beskjeder formidlet via telegram, et notat som innehaveren av telefonsentralen noterte ned på et eget skjema som var laget for det. Personer som ble oppringt måtte budsendes, det vil si at en fra telefoneierens hus måtte varsle den som ble oppringt, så kunne vedkommende komme dit og ringe tilbake, helst så snart som mulig. Ingen brukte telefonen til dagligdagse hendelser. Disse ble formidlet via håndskrevne brev som ble frankert med frimerke og formidlet via posten. Et brev som ble sendt fra Langstrand til Bergen kom sjelden fram før et par uker etter at frimerket ble datostemplet. Konvolutten måtte ha nøyaktig adresse med navn, steds- og kommune- eller fylkesadresse. Det var før postnummerene var innført i Norge, så nøyaktig adresse var et must for at brevet skulle komme fram til rett mottaker. Å få brev var kjærkomment, da fikk man høre nytt hjemmefra, selv om nyhetene ikke var helt ferske når de kom adressaten i hende. Den som fikk brev måtte svare omgående for ei mor eller far der hjemme ville jo vite nytt fra dem som var borte fra hjemmet. Kanskje skjedde det også frieri pr. brev og da måtte beileren være sikker på at brevet ikke ble sendt til feil adresse. Det kunne få fatalt utfall. I dag skjer all formidling i samtid, og mange av oss lever i en virtuell verden der det er om å gjøre å ha flest mulig venner på sosiale medier som f.eks. Facebook.

Atter har roen senket seg over heimen på Mildegeilen. Vi har hatt storfint besøk av byfolk fra Langhaugen og Kronstad. Kronstadfolket ble traktet med nyinnkjøpte bakervarer fra Solbrød i Blomsterdalen, og det ble servert mye deilig pålegg til, både ostepanering, diverse salater, fine syltetøysorter og kjøttpålegg i alle varianter. Lille Julie var selvfølgelig midtpunktet i forsamlingen og ho fikk mye oppmerksomhet og et ledig fang var hele tiden tilrådelig for henne. Spesielt koselig var det at Arild var med slik at vi fikk anledning til å være litt sammen med han også. Så at han ble litt kry da ho mor sa at ho Julie lignet på han. Akkurat da vi var gode og mette kom Steinar og Mingen på besøk. Han var standhaftig og spiste ingen ting, kun en kopp kaffe lot han seg traktere med. Ærendet hans var å hente hjem Victor som har vært overnattingsgjest her. Det var alo og stor ståhei mens besøket var her, og det var ikke fritt for at pensjonisten ble litt ør i hodet. Aktive barnebarn som skaper liv og røre er en berikelse for oss besteforeldre. Ro og fred har vi jo mer enn nok av ellers i året.

Vanskelig å ta farvel

Det skjer mye i scyberspace

Det var ikke lett å ta avskjed med «Mingen» hennes bestefar. Ho var skikkelig lei seg da Ståle hentet bestemor og bestefar fra Langhaugen. Ho klamret seg fast til bestefar og ville ikke gi slipp på meg. Ho skulle være sammen med meg og fant plutselig ut at ho ikke var syk lenger, og heiv på seg støvler og de rosa selbuvottene som bestemor hadde strikket til henne. At ho ellers var i «barskanka» og kun hadde natt-trøye og ei tynn strømpebukse på, brydde ho seg ikke om. Ho var etter egen mening klar til å bli med oss. Vi prøvde å forklare henne at vi måtte dra til onkel Ståle, men hun ville ikke akseptere det. Det var ikke med lett hjerte bestefar måtte la pappaen ta seg av henne og bære henne skrikende opp trappa da vi omsider dro av gårde. Vet ikke om ho fikk med seg at Victor fikk være med til onkel på overnatting. I så fall gjorde det sikkert ikke situasjonen bedre for bestefar sin «lille venn».

Her på Mildegeilen er alt som det skal være. Damene i familien er sammen med Chanti på joggetur. Vet ikke hvor langt eller hvor lenge de skal jogge, men jeg vet at det er spreke damer vi har med å gjøre. Ida spiller fotball sammen med jenter 17 år, selv om ho bare er 14 år, så ho er litt av et talent. Når det gjelder guttene, så er de veldig opptatt av den digitale verden. De er levende opptatt med dataspill, spesielt spill som har med fotball å gjøre. Spillene er interaktive og de spiller gjerne mot kamerater som sitter på sine gutterom andre steder i omegnen. For å få dem til å sosialisere seg med oss andre, må det lokkes med godterier og snacks, og sjøl da har de vanskelig for å rive seg laus fra TV-skjermen.

Pensjonisten hadde egentlig planlagt å tilbringe formiddagen sammen med Stine og Julie. Så for meg å gå tur rundt Svanevikvannet, meg som barnevognsjåfør og Stine skravlende ledsager ved min side. Slik ble det ikke, for Mingen var litt syk i morges og bestefar måtte derfor omkalfatre - og bli sykepasser i stedet. Mingen og jeg koste oss veldig og bestefar fikk sett på OL, mens Mingen betjente I-

paden. At en unge på tre år er så flink med å finne frem og spille på paden, er bare helt uforståelig for pensjonisten. Det hender at hun spør meg om hjelp, men det er vanskelig å bidra når treåringen har mye større kunnskaper om I-paden enn bestefar.

Da dagens OL-øvelser var over, hørte vi romestrering nede i entreen. Det var Stine som kom på snarvisitt sammen med Julie. De hadde henta ho mor i fra tannlegen. Han Steinar var så snill at han tok pause fra jobben for å kjøre henne til kjeveortopeden. Bestefar fikk kost litt med ho Julie, men Mingen likte det ikke særlig godt. Ho har hevd på meg og vil nødig at jeg deler min oppmerksomhet med andre. Fikk ikke med meg hva som skjedde mens jeg koste med Julie på fanget mitt. Plutselig tok hun til tårene. Jeg antar at det var Mingen som var årsaken til hendelsen, for hun satt klistret inntil meg mens jeg koste med Julie. Leserne lurer kanskje på hvorfor ho mor ikke var sammen med meg i dag. Da ho var 13 år var ho så uheldig og tippe på sykkel, og skadet begge fortennene, og måtte derfor få satt kroner på dem. Etter hvert har det utviklet seg betennelse i kjevebeinet og denne betennelsen har medført så stor skade at deler av kjevebeinet i overkjeven måtte fjernes. Dette ble gjort i løpet av juleferien, og i dag var det time for ny operasjon. Den manglende beinsubstansen i overkjeven ble nå erstattet med bein fra underkjeven. Operasjonen var smertefull selv om ho ble godt bedøvd, og ho går nå på sterke smertestillende tabletter og penicillin. Heldigvis er behandlende tannlege og kjeveortopeden som foretok inngrepet, kjent for å være dyktig i faget, så prognosene for at et godt resultat er meget gode.

OL går mot slutten og det ser ut for at mine spådommer om 14 gullmedaljer til Norge kan gå i oppfyllelse. Pensjonisten hadde jo regnet med to gull i dag, men det ble to sølv og det må man vel være fornøyd med. Håvard Holmefjord Lorentsen hadde ikke marginene på sin side i dag. Han tapte med fire hundredeler for nederlandske Kjeld Nuis, men når man tenker på at han vant 500 meteren med kun ett hundredel, er vel nederlaget fortjent. Verre var det på skiskytterstafetten der Super-Svendsen ikke greide å holde nervene under kontroll, og havnet ut i strafferunde på siste stående skyting. Da ble det gull til Sverige, mens vi seiersvante nordmenn måtte ta til takke med sølv. Regner med at Marit Bjørgen tar det 14 norske gullet på tremila. Håper selvfølgelig at Martin Johnsrud Sundby vinner fem-mila. Det har han fortjent etter så mange «stang-ut» som han har hatt.

Karneval og nye frisyrrer

Mon tro hva de skravler om

Pensjonisten og ho mor sitter her med nyfriserte sveiser. Begge har vært hos frisør i dag og vi føler begge at vi har fått valuta for pengene. Ho mor har etter eget utsagn klipt bort en god del av krøllene, men jeg ser ikke den helt store forskjellen på hårlengden. Det jeg ser er at hun er en tanke blondere enn da jeg forlot henne på kafeen på Slettensenteret. Pensjonisten fikk klipp, hårvask og hodebunnsmasasje for en billig penge. Frisøren anså meg for å være stamkunde og det resulterte i at jeg for første gang fikk eksklusiv olje i håret. etter å ha fulgt «Mingen» våres i barnehagen, gikk vi strake veien til Julie og Stine. Julie har blitt en stor baby nå. Ho er både lang, rund og trivelig og smilet sitter løst, spesielt når hun pludrer med han bestefar. Det ser ut for at Arild og Stine har vært heldig med arvingen. Ho var kjemperolig og de få gangene vi hørte klynk fra henne, lot hun seg fort trøste igjen. Mens andre babyer stort sett remjer og bæljer når de ligger våkne i vogna, lå hun med vidåpne øyne og smilte til bestemor og bestefar. Vi fikk tid til to kafebesøk, ett på Exhibition i byen og ett på Slettensenteret. På kafeen i byen ble det også en aldri så liten puppepause for ho Julie. Vi voksne koste oss med noe godt å bite i og en kopp kaffe. På Slettensenteret nøyde pensjonisten seg med en kopp varm sjokolade med krem, ho Stine med ei flaske brus og ho mor tok seg en sandwich med kaffe til. Ho regna med å sitte lenge i frisørstolen og måtte derfor sørge for å få i seg næring for å ha energi nok til å greie brasene hos frisøren. Bestefar var den heldige som fikk hente Aksel på skolen og Mingen i barnehagen. Avdelinga til Mingen feiret karneval i dag og ho var prinsesse Elsa fra barnefilmen Frost. Kledd i kjole med rød kappe utenpå, vandret hun forventningsfull sammen med bestemor og bestefar til barnehagen i morges. Hun hadde selvfølgelig både ullbukse, lue og varm jakke på seg, og på hendene hadde hun de nye, rosa selbuvottene som bestemor hadde strikket til henne. Da

vi kom til avdelinga hennes, fikk vi se mange prinsesser og prinser. Personalet hadde også kostymer og det så ut for at alle var i karnevalsstemning. Det var ei fornøyd «prinsesse» som hand i hand med han bestefar gikk skravlende fra barnehagen og hjem til Langhaugen.

I en travel trebarns-familie med utearbeidende foreldre og aktive barn, skorter det ikke på klesvask. Tidsklemma gjør seg i høyeste grad gjeldende, og det blir ofte til at det blir ei viss opphopning av klær i varierende størrelser og fasonger. Akkurat nå sitter ho mor og bretter klær og det er ikke akkurat et «snararbeid». For det første er kles-dungen anselig og i tillegg skal plaggene sorteres etter størrelse og kjønn. Må si at jeg ikke misunner henne, men det ser ut for at hun tar utfordringen på «strak arm». Mannen i huset er behjelpelig med sorteringen, men for pensjonisten ser det ut for at ho mor kanskje har mer peiling enn avkommet.

Oppsummert vil sjåvinisten si at det har vært en «ræva-dag» i PyeongChang. Kun èn sølvmedalje til Norge i lagkonkurransen i kombinert i dag. Jeg hadde jo regnet med at skiskytterjentene skulle skyte seg bort på stafetten, så sjuendeplassen for dem var som forventet. Men at Henrik Kristiansen skulle misse og kjøre ut i favorittgrenen sin, slalåm, det hadde jeg ikke forventet. Alt lå til rette for norsk gull etter første omgang, med Henrik i ledelse og rivalen Marcel Hirscher ute av dansen, i og med at han kjørte ut etter bare noe porter. I stedet ble det gull til Sverige og det synes jeg ærlig talt var flott. Sjøl superpatrioter unner svenskene en gullmedalje i ny og ne, men svenskene har en tendens til å hovre når de beseirer en nordmann. Denne gangen visste de at de hadde vært sjanseløs hvis ikke Henrik Kristoffersen hadde kjørt ut. Derfor har de ingen grunn til å være spydig og hoverende.

En begivenhetsrik flytur

Ombordstiging

Helst skulle pensjonisten sluppet av etter ei lang reisa fra det høye nord til vestlandshovedstaden. I et aldeles nydelig vintervær med lettskyet himmel og strålende sol fløy ho mor og jeg med «den lille grønne» fra Vadsø til Kirkenes. Her ble det et par timer venting på Norwegian-flyet som skulle ta oss til Bergen via Gardermoen.

Regnet jo med at ventetida skulle bli fylt med spennende scener på TV fra lagsprint for damer og herrer, men der ble jeg skuffet. Høybuktnøen flyplass i Kirkenes hadde bare abonnement på NRK-kanalene, og de sender som kjent ikke fra OL i PyeongChang. Pensjonisten har aldri vært rådløs, så han fikk den gode ideen å fyre opp laptopen for å høre på NRK's sportskanal. Det gikk helt fint og ho mor lå med ørene klistret inn til høyttaleren, men på tredje etappe på damesprinten datt radioen ut. Febrilsk prøvde jeg å få radiokontakt igjen, men det lot seg ikke gjøre. Redninga ble å logge inn på Dagbladet på mobilen. Her kom det skrevne oppdateringer med jevne mellomrom og vi fikk etter hvert med oss at Marit Bjørgen og Majken Kaspersen Falla ikke vant. De måtte se Sverige og USA foran seg på resultatlista. Heldigvis greide USA ved Jessica Diggins å spurtslå Stina Nilsson, slik at svenskene ikke fikk spesiell grunn til å hovre over Norge. Som regel blir man en smule forbannet når flyene ikke er i rute, men i dag ble jeg glad da jeg så på tavla at flyet var 15 minutter forsinket. Presis klokka halv tolv, ble mobilen slått på igjen. Ingen tid ble kastet bort for å prøve nettradio denne gang. I fortløpende bulletenger på Dagbladets nettside kunne vi følge med i lagsprinten for herrer. Norge ved Martin Johnsrud Sundby og Johannes Høsflot Klæbo hadde stålkontroll fra første stavtak og på siste etappe kunne Klæbo kruse inn til OL-gull. Timinga var perfekt, for like etter målgang var det bording. På flyet kjøpte vi hver vår kopp med te, jeg med sukker til, mens ho mor tok den naturell. Vi hadde medbrakt matpakke og vi spiste hjembakte grove rundstykker

med pølse og ost og koste oss skikkelig. Etter måltidet slappet jeg av og prøvde så godt jeg kunne å få meg litt søvn i sittende stilling. Tror sannelig at jeg duppet litt av, for jeg merket plutselig at jeg hadde litt vondt i korsryggen og litt kink i nakken. Ho mor balet med ekspertkryssordet i Magasinet fra Lørdags Dagbladet. Vet ikke om hun greide å løse kryssordet, men magasinet havnet i en søppeldunk da vi kom til Gardermoen, så eventuelle spydigheter fra min side var utelukket. Mens vi ventet på avgang til Bergen, tok jeg opp PC-en for å surfe litt på nettet. Da fikk jeg en kjempeopptur. Skøytegutta, Håvard Bøkko, Simen Spieler Nilsen og Sverre Lunde Pedersen hadde tatt gull på lagtempo på skøyter. Det hadde de gjort på en overbevisende måte med seiersmargin på 1,21 sekunder og ny olympisk rekord.

Glemte nesten å skryte av Ragnhild Mowinckel som tok en overraskende sølvmedalje i utfor for kvinner. Ved en feiltakelse trakk ho mor ut galt støpsel fra kontakten slik at klokkeradioen min ble stum i morges. Fikk bare hørt at ei italiensk jente hadde tatt gullet, men så ble radioen stum. Regnet ikke med norsk suksess siden Mowinckel ikke ble nevnt i første omgang. Da jeg hadde stått opp og var på tur ned i kjelleren for å dusje, fortalte ho mor at ho trudde at «ho norske» hadde tatt sølv i utfor. Da jeg kom opp fra kjelleren igjen fikk jeg den gledelige nyheten bekreftet på Dab-radioen.

Det ser ut for at vertskapet har lest gårsdagens blogg. Jeg sitter her med god rødvin i glasset, og skivinga går, kanskje av den grunn, tålelig bra. Steinar har vært opptatt med å preparere skøyteskiene vi hadde med fra Vadsø. Han har kjøpt sko og ski fra Steffen og vi hadde utstyret med oss hit til Bergen. Skiene var satt inn med lagringsslider og det måtte bort. Han er snar å snu seg den karen, og etter deilig hjemmelagd pizza, heiv han seg i bilen og dro for å kjøpe skrape og børste for å få rensset skiene. Han kjøpte også nye, fancy skistaver som var bøyd i forhold til kroppen for å minske luftmotstanden, og således bygd for fart. Planen er at han skal være med sin fru på skøyteteknikk-kurs i morgen kveld. Da skal ho mor og jeg passe englebarna.

En liten nedtur for sjåvenisten

Sånn har vi det hver dag her i Vadsø

Bloggen er litt forsinket i dag på grunn av travle tider for pensjonisten. Siden vi skal reise til Bergen i morgen, brukte jeg tid på formiddagen til å sjaine litt i huset. Når jeg var ferdig med det, begynte kombinerthopprennet og det måtte jeg jo få med meg. Det ble heller ikke rare pausen mellom hopprennet og mix-stafetten i skiskyting så jeg ble sittende pal i sofaen. Kunne kanskje ha brukt pausen mellom stafetten og det kombinerte langrennet til å skrive litt, men var litt frustrert over jentene på stafetten, særlig på Tiril som skaut seg bort og fikk en strafferunde.

Mens jeg satt med kaffekoppen og slappet av da kombinertløpet gikk mot slutten, kom ho mor hjem. Ho skulle sporenstreks av gårde for å gjøre noen innkjøp, men jeg klarte å stagge henne slik at jeg fikk sett innspurten. Bortsett fra 4. plassen til Jarl Magnus Riiber, var det skralt med de norske utøverne. Føltes nesten slik at det var bortkastet tid å se på guttene, så jeg vet ikke hvilke plasseringer de tre andre utøverne fikk. Slo av TV-en i det øyeblikket Riiber tapte spurten og således sørget for tredobbelt seier til Tyskland, men var likevel ganske imponert over gutten, for han slo jo verdenscuplederen Akito Watabe i sporet. Det er første gang det har skjedd. Normalt bruker han å tape med minst et halvt minutt på ti-kilometeren.

Den tyske storeslemmen gjør at Tyskland tok oss igjen i antall gullmedaljer. Nå har begge landene elleve gull, men Norge leder fortsatt nasjonskampen i og med at vi har flere sølv og bronsemedaljer enn konkurrenten.

Heldigvis ble det sølv på mix-stafetten i skiskyting. Det berget dagen for sjåvinisten. Det så en stund stygt ut for medalje i det hele tatt. Johannes Thingnes Bø gikk styggfort i løypa, og selv om han måtte bruke to ekstraskudd, ett på hver skyting, knep han inn på Tyskland med vel ett minutt. Før han begynte på sin etappe raste det negative tanker gjennom hodet mitt. Jeg så for

meg at Tyskland skulle ta gull både i skiskyting og kombinert og gå forbi Norge på tabellen, men heldigvis greide Super Svendsen å holde hodet kaldt og plaffe ned blinkene i tilstrekkelig grad. Han skaut heller ikke feilfritt, men så lenge Tyskland og Italia bommet mer enn han, ja Tyskland måtte sågar ut i strafferunde, fikk han den marginen han trengte - og kunne kruse inn til sølv for Norge.

Må ærlig innrømme at jeg håpet at Fourcade skulle hamle opp med tyskerne og ta gullet fra dem, da det så som mørkest ut for Norge. Jeg burde kanskje skjermes over min patriotisme, men liker ikke å se andre nasjoner foran Norge på medaljestatistikken, så Tysklands kollaps på siste etappe passet meg fortreffelig.

Får håpe at eldstesønnen får slappet godt nok av på sofaen selv om skribenten er sent ute med dagens blogg-innlegg. Sjøl har jeg sløffet ettermiddagskvilen for å blogge. Føler at jeg ikke kan svikte mine lesere, og jeg har ikke fått slappet av på sofaen siden forrige lørdag, for da begynte OL i PyeongChang. Jeg regner med å få slappe av på ettermiddagen når jeg kommer til Bergen og jeg vil sette stor pris på en ledig sofaplass til pensjonisten. Ser også at Steinar er mer optimistisk enn opphavet når det gjelder antall gull-medaljer til Norge. Han har tippet 16 gull-medaljer, men jeg tipper at antallet blir 14, og det er hele tre medaljer mer enn rekorden hittil. Hvis Norge vinner nasjonskampen, blir jeg lykkelig. Dersom vi snubler i innspurten, blir jeg nok veldig skuffet.

Varsel om blogging i Bergen

Ser ut for at pensjonisten sliter

To øvelser og to gull! Det er nesten ikke til å tro! Den aller største prestasjonen sto nok Håvard Holmefjord Lorentsen for. Han vant 500 m på skøyter på ny olympisk rekord med tiden 34,41 og var derved en hel hundredel foran sølvmedaljøren. Det er nøyaktig 20 år siden Ådne Søndrål tok den siste gullmedaljen på skøyter, på 1500 m, i 1998, og hele 70 år siden forrige gang det ble norsk gull på 500 m. ved Finn Helgesen i 1948, så nå er Håvard historisk. Historisk er også hoppgutta våre, Daniel Andre Tande, Roar Stjernen, Johan Andre Forfang og Robert Johanson. Endelig vant Norge OL-lagkonkurransen i hopp, og det gjorde guttene våre på en overbevisende måte. De var hele 23 poeng foran Tyskland som kom på sølvplass. Disse to gullmedaljene er kanskje de som rager høyest av alle gullmedaljene Norge har tatt i vinteridrett. Både

hurtigløp på skøyter og hopp er betraktelig større idretter enn langrenn ute i verden. Spesielt skøyter, er en verdensidrett der utøverne representerer alle de store idrettsnasjonene i verden, bortsett fra land i Afrika.

Dagens to førsteplasser gjør at Norge nå leder nasjonskampen med et gull i overvekt. Vi har nå 11 gullmedaljer, mens Tyskland har 10 - og enda er ikke bankersøvelsene mine startet. Må si som ho Gro Harlem Brundtland: «Det er typisk norsk å være god». Når det gjelder vinteridrett er vi ikke bare god, vi er best!!

Ellers så er det ikke så mye å skrive om fra heimen. Dagene går på rutinemessig måte og det er ingen av oss som finner på «sprell» som er verdt å skrive om. Fra og med onsdag er det vinterferie på skolene her i Vadsø, og ho mor og jeg gleder oss til å reise til Bergen på onsdag. Vi ser fram til å nyte noen dager sammen med barn og barnebarn og vi er innstilt på å være gode besteforeldre for barnebarna mens vi er på besøk. Vi sitter gjerne barnevakt hvis noen barn eller svigerbarn føler for en kveld på byen. Pensjonisten sier som seg hør og bør ikke «nei takk» til et glass med noe rødt i. Ho mor er litt finere på det og setter stor pris på en liten skvett konjakk før leggetid.

Steffen har donert en bærbar PC til pensjonisten, slik at redaktøren også kan blogge fra Bergen. Der skal jeg være på alerten og observere begivenheter som finner sted i Vestlandshovedstaden. Det er vel slik at «harddisken» ikke lenger greier å lagre inntrykk i samme grad som før, så «gamlingen» må kanskje skaffe seg ei notisbok for å skrive ned hendelser som fortjener å bli lagt ut på nettet. Håper at våre nærmeste i Bergen kan gi skribenten inspirasjon til å blogge opplevelser i Hansabyen. Jeg har tidligere poengtert at jeg skal holde meg til «vær varsom plakaten», så bergenserne løper ikke så veldig stor risiko for å bli uthengt på bloggen. For den som gjerne vil bli omtalt, er det bare å stikke «nesen» litt ekstra fram, da vil nok skribenten notere i notisboka og legge inn et notat om den heldige i ArvidO-bloggen. Korrekturleseren min sørger nok for at kompromitterende nyheter blir refusert, så risikoen for søksmål er liten.

Norge - nummer en på medaljestatistikken

Sola går ned i sørvest

Hand i hand gikk vi hjem i solnedgangen i et aldeles nydelig vintervær. Etter en times vandring kom vi fram til Fossen skole der ho mor gjorde sine ukentlige søndagsforberedelser, før vi trasket hjem med røde frostrosor på kinnene. Vi er på vei inn i den blå time og det er ettermiddagstid. Middagen er ikke servert, den er utsatt til sen ettermiddagstid, og det er stekte kyllinglår som står på menyen. Da vi kom hjem igjen, ble det til at vi måtte stå andektig foran TV-skjermen med turklærne på. Det var medaljeseremoni for herrestafetten i PyeongChang og pensjonisten ble litt beveget da gullguttene våre fikk gullmedaljene om halsene sine. Guttene tok ærbødig av seg luene og sang med på «Ja, vi elsker», og min observante frue mente at hun så på munnen til Martin Johnsrud Sundby at han ikke helt kunne teksten. Pensjonisten motsa ho ikke, men tenkte i sitt stille sinn at det nok var bildet som ikke var helt synkront med teksten.

Jeg må innrømme at jeg er veldig sjåvinistisk. Har fulgt med på nasjonskampen når det gjelder medaljeoversikt. Det er antall gullmedaljer som avgjør rangeringen. Så langt har Tyskland vært øverst på lista med Norge som en god nummer to. Pensjonisten har ikke vært helt bekvem med plasseringa, men i dag skvatt Norge opp på førsteplass takket være gull både i slopestyle ved Øystein Bråten og i herrestafett ved Didrik Tønseth, Martin Johnsrud Sundby, Simen Helstad Krüger og Johannes Høsflot Klæbo. Min sjåvinisme ble ikke akkurat redusert av at lille Norge skjøv supernasjonen Tyskland ned fra tronen. Norge har jo bare en åttendedel av Tysklands innbyggere. Da må det vel være lov å skryte at våre atleters resultater.

At Norge troner øverst på medaljestatistikken er bare helt utrolig. Riktignok har Tyskland også ni gull, men Norge har langt flere sølv og bronsemedaljer, så det

avgjør rankinga når det er likt antall gullmedaljer. Det er enda ei uke igjen med mange medaljesjanser, men idrettsnasjonen vår har allerede overgått Lillehammer- OL når det gjelder antall medaljer. Pensjonisten er skråsikker på at det blir minst tre gullmedaljer til på Norge. Jeg regner med at tremila for damer, femmila for menn og sprintstafetten for menn er bankers. Hvis ikke det blir gull i disse øvelsene, blir jeg vonbroten og vanskelig å ha med å gjøre.

Fra «søta bror» hører man ikke stort i disse dager. Da ho Kalla tok gull for Sverige, hadde pipen en annen lyd. Da ble ho Marit Bjørgen avskrevet som gullmedalje- kandidat. Jeg har ikke hørt stort fra dem etter at nettopp dronninga sjøl, ho Marit Bjørgen knuste den svenske supersprinteren, ho Stina Nilson på oppløpet i stafetten. Heller ikke i dag har det vanket gratulasjoner til Norge som detroniserte svenskene fra stafett-tronen. Det var sikkert en bitter pille å svelge for broderfolket at «astmamedisinbrukerne» fra grannelandet har slått dem både i dame og herrestafett, og at de svenske grabbarna ikke ble bedre enn nummer fem på dagens stafett.

Like gledelig som norske medaljer er det at ho Therese Johaug fra førstkommande søndag, altså om nøyaktig ei uke, kan trene sammen med det norske damelandslaget igjen. Da har hun sonet dopingstraffen på 18 måneder som hun ble ilagt av idrettens voldgiftsdomstol CAS. Pensjonisten ser fram til å se den blide jenta snart kan herje med konkurrentene på verdens langrennsarenaer igjen. Jeg er sikker på at hun kommer til å vinne både Tour de ski og flere VM- distanser til neste år, og at ho blir den nye nestoren på damelandslaget når ho Marit Bjørgen abdiserer. Da er jeg mer usikker på om Petter Northug noen ganger kommer tilbake i godt gammelt slag. Han har jo ikke lenger klippekort på landslagsplass, og må som alle andre kvalifisere seg til representasjonsoppgaver på landslaget. Jeg tror at det kan bli vanskelig for han. Nå er det jo OL-medaljører han skal kjempe mot, ikke jyplinger som ikke har oppnådd internasjonale resultater.

Lionsmesse i Tana

Varanger Kraft sin stand

Det måtte en sønn til, som sto på stand på Lionsmessa i Tana, for å få sportsidioten opp av sofaen og slå av TV-sporten fra OL i PyeongChang. Vel å merke - etter at jeg hadde sett den spennende damestafetten, der Norge havnet i sekundstrid med Sverige. Et lag er ikke sterkere enn det svakeste leddet, og det så lenge ut for at Astrid Urenholdt Jakobsens kjempesprekk på andre etappe i klassisk stil, skulle føre til et forsmedelig tap for Sverige, men sterke løp i friteknikk av ho Ragnhild Haga og gamlemor sjøl, ho Marit Bjørgen, innbrakte gullet med to sekunders margin. Med høy puls og hjertebank måtte pensjonisten roe seg ned med en kopp kaffe før vi kledde oss for biltur til Tanabru.

På turen innover mot Varangerbotn fulgte vi sendingen fra skiskytterjentenes fellesstart. Endelig lyktes det for Tiril Eckhoff. Hun fikk to strafferunder, men god fart i sporet skaffet henne en kjærkommen bronsemedalje. Så bra gikk det ikke med Marthe Olsbu som bare hadde en strafferunde. Ho sleit med tempoet i løypa og kom inn på 8. plass, sjøl om ho hadde en strafferunde mindre enn Tiril. Siden vi hadde bestemt oss for å kjøre over Seidafjellet, la vi like godt turen innom Nuorgam før vi ankom Tanabru. I Nuorgam handlet vi diverse artikler som ost, kjøtt etc. En tur på Alkos ble det også for å bunkre et par kartonger vin. Jeg tror ikke at vi tjente noe særlig på handelen. Krona står fremdeles lavt i kurs, men ho mor mener at den finske lett-osten er mye mer smakfull og delikat enn den norske, så vi brydde oss ikke om kronekursen og anselig mengder av ost er nå lagret i kjøleskapet i kjelleren.

Heldigvis var veien til messeområdet godt skiltet. Uten skilting hadde det vært store problemer å finne frem til bestemmelsesstedet. Det bød heller ikke på problemer å finne parkeringsplass. Pensjonisten hadde det travelt med å komme seg inn i hallen, for hopprennet i stor bakke var i gang og de norske hopperne stod for tur til å hoppe da vi forlot bilen. Vi ante ikke hvor standen til Varanger

kraft var plassert, så vi gikk rundt alle standene i aulaen før vi til slutt kom til riktig adresse. Jeg merket at jeg ble mer og mer oppjaget og frustrert, men måtte holde meg lugn for å ikke jage opp min frue. Varanger Kraft-standen viste seg å være ved inngangen. Hadde vi sett til venstre da vi entret salen, ville vi sett den, men det gjorde vi ikke, spesielt ikke jeg som var oppgira og ivrig etter å finne TV-en. Da vi nærmet oss, ble jeg ikke lite forfær, for på skjermen så jeg en stor ildebrann i stedet for sport, og jeg skjønnte ikke bære for det måtte jo være riktig sted, for jeg så Steffen sitte der. Men dette viste seg å være en skjerm for visning av el-sikkerhet o.l. Vi gikk et lite stykke videre, og så da en ansamling av menn, alle med ansiktet vendt samme vei. Gløgg som jeg er, sluttet jeg raskt at TV-en var lokalisert, og det var i siste liten, for første nordmann var allerede i svevet da jeg entret arenaen.

Jeg var ikke sen om å finne meg en plass med fri utsikt til skjermen og jeg fikk med meg alle de norske svevene. I pausen mellom omgangene fikk vi også tid til å se litt på utstillingene i salen, men vi lot oss ikke friste til å kjøpe noe. Må vel innrømme at jeg kjøpte meg ei pølse med brød og ei flaske cola. Ho mor derimot, var standhaftig og ventet med å spise til vi kom hjem til Kvartsveien. I dag ble det Fjordland-graut til middag. Det er fint å ha noe lettvint til middag når man har vært ute og fartet. Vel tilbake på standplass så vi at Norge fikk bronse ved Robert Johanson i tillegg til 4., 5. og 8. plass. Det gjør Norge til store favoritter til å ta Gull i laghopp i begynnelsen av neste uke.

Selvfølgelig observerte vi Steffen på hans post. Så langt vi kunne bedømme taklet han potensielle kunder utmerket. Han forklarte og presenterte sine produkter med stor entusiasme, og det hørtes ut for at han hadde god oversikt over sitt fagfelt. Han er jo en omgjengelig kar, og han har lett for å få kontakt med folk. Med andre ord: Det så ut for at han var rett mann på rett plass.

Da Steffen fikk øye på oss, presenterte han oss for medarbeiderne sine og gjorde dem oppmerksomme på at vi var gode kunder som hadde strømvtaler med Varanger Kraft, både for huset i Vadsø og på Skjånes, og at vi i tillegg leide fiberlinje av dem. På grunn av vårt gode kundeforhold fikk vi begge både sitteunderlag og bøff med Varanger Kraft logo på.

OL engasjerer pensjonisten

Pakket og klart til Tanatur

Normalt burde pensjonisten juble over sølv og bronse til Norge, men når to av «bankers»-øvelsene ikke gir maksimal uttelling, føler jeg resultatene som noe skuffende. Evig optimist som jeg er på norske utøveres muligheter, ble jeg atter en gang nedtrykt over resultatet til Martin Johnsrud Sundby. Han har satset veldig hardt på 15 km friteknikk for herrer, og blinket ut denne distansen til å være sin største mulighet for å ta OL-gull. En sur fjerdeplass ble resultatet for han, og atter en gang må han akseptere nederlag, selv om han sjøl hevdet å ha gått sitt beste løp denne sesongen. Jeg synes ærlig talt at han hadde fortjent å vinne en OL-øvelse før han legger opp etter en strålende skikarriere. Jeg får håpe at 5 mila blir hans gull-distanse.

Et plaster på såret ble Simen Hegstad Krügers sølvmedalje, som dermed gjør han til OL-kongen så langt, med en gull - og en sølv-medalje. Jeg gremmes når jeg tenker på Petter Northugs hånende ord om Krüger, da han ble tatt ut til åpningen av verdenscupen i Kuusamo i Finland på førjulsvinteren. Northug mente da at det var latterlig å ta ut utøvere, deriblant Simen Hegstad Krüger og Hans Christer Holund, som ikke hadde oppnådd resultater til fordel for han selv som var grossist i VM- og OL-medaljer. For pensjonisten er det en glede å se at hans ord ble gjort kraftig til skamme av OL-debutantene. Krüger har foreløpig to medaljer mens Holund tok bronse på 30 km. med skibytte. Begge utøverne har enda store medaljesjanser både på stafetten og på 5 mila.

Selvsagt er det gledelig at Sverige tok gull i slalåm ved Frida Hansdotter, men svenskene har en tendens til å hovre når de slår nordmenn i vinteridrett, så for meg er dagens resultater litt under pari. Hittil har de svenske damene slått våre damer ned i støvlene, Norge har bare ett gull på spinnesiden, mens svenskene har tre. Det hjelper lite at jentene våre i tillegg har tre sølv og en bronsemedalje, det er gull som teller. Kupper'n (skøyteløperen Knut Johannesen) sa: «Sølv er

nederlag». Spesielt svir det at ei svensk jente, Hanna Øberg, tok gull i jentenes normaldistanse (15 km. skiskyting). Tidligere i år har de svenske jentene vært langt bak de norske på resultatlistene, og det er derfor nesten ikke til å tro at ho kunne bli gullmedaljør i OL.

I går sto jubelen i taket over Ragnhild Mowinckels sølvmedalje i storslalåm, men den gleden ble kortvarig. I dag kan svenskene atter en gang peke nese til oss nordmenn, for svenske Frida overgikk den norske sølvjenta med dagens gullmedalje. Vi får trøste oss med at Mowinckel tok Norges første OL-medalje for kvinner i alpint siden Laila Schou Nilsens bronsemedalje i kombinasjonen (utfor og slalåm) i 1936. Heldigvis er det ennå slik at de mannlige norske utøverne gruser svenskene i vinteridrett. Sverige har enda ikke tatt medalje i noen av øvelsene på herresiden. Det får så være at de slår oss i ishockey, men så lenge de ikke har nubbesjanse i alpine - og nordiske grener, kan pensjonisten leve med det.

Jeg hadde jo sett for meg dobbeltseier i Super G for menn. Tidligere i år har både Aksel Lund Svindal og Kjetil Jansrud vært sikre vinnere i øvelsen, og på bakgrunn av gull og sølv i gårsdagens utforkonkurranse, var Kjetils bronsemedalje en nedtur for en patriotisk pensjonist. Sjøl så han ikke på bronse som et nederlag. Han var veldig fornøyd med å ha tatt to OL-medaljer og han ga uttrykk for at østerrikeren Matthias Mayer hadde vunnet en fortjent seier. Det er det man kaller for god «sportsånd», og pensjonisten har nok noe å lære av den reflekterte medaljegrossisten.

Steffen her en et par travle dager foran seg. Etter arbeidstid skal han og noen av de andre ansatte i Varanger Kraft dra til Tana for å sette opp stand på Lionsmessa. Messa er ei salgsmesse som arrangeres i morgen, lørdag 17. februar og den avsluttes med dansegalla om kvelden. Han er en av arrangørene av Varanger kraftmarkeds salgsstand og han tar med seg sin, ennå ikke utpakkede, TV for å vise OL – øvelser, blant annet kvinnestafetten, som vi seiersvante nordmenn ikke vil gå glipp av. Pensjonisten håper at det ikke blir svensk seier, det ville vært for forsmedelig. De som har ansvaret for standen skal gjøre den klar i ettermiddag og de skal overnatte på Tanabru hotell. Det spørres om han får samme service som hjemme. Han må i hvert fall hente maten selv. Her hjemme får han den servert av ho mor og i dag står fredagstaco på menyen.

Gullrush

Vian i vinterskrud - april 2017

Snakk om Norsk storeslem! Tre gull, to sølv og en bronse på samme dag. Det er nesten ikke til å tro! Så fikk endelig Norge sitt første gull i utfor med Aksel Lund Svindal, som dermed ble historisk. Og ikke nok med det, sølvet ble også norsk ved Kjetil Jansrud. Også på jentesida gikk det bedre enn det noen gang har gjort i alpint. Ragnhild Mowinckel tok sølv i storslalåm etter å ha ligget på 4. plass etter første omgang. Et overraskende gull ble det sannelig også på damenes 10 km. fristil i langrenn. Debutanten Ragnhild Haga vant med over 20 sekunder på forhåndsfavoritten, svenske Charlotte Kalla, mens Marit Bjørgen måtte dele bronse med finske Krista Parmakoski. Dagens øvelser avsluttet med at skiskytteren Johannes Thingnes Bø satte kronen på verket. Selv om han bare skjøt atten blinker og fikk to minutters tilleggstid på normaldistansen (tjue kilometer skiskyting), tok han gullet med over fem sekunders margin. Sølv og bronsemedaljørene hadde feilfri skyting, så Johannes slo dem med over to minutter i sporet.

For meg ser det ut for at de norske utøverne ikke har taklet det dårlige været som har vært i PyeongChang. Det er egentlig litt rart, for man skulle jo tro at norske utøvere skulle være vant med fukk og rokk på vinterstid. I dag kunne ingen klage på forholdene. Både vind- og føreforhold var på utøvernes side slik at ingen hadde værmessige fordeler. Det ser ut for at de norske skismørrerne har gjort en kjempejobb og de må vel få en stor del av æren for det beste resultatet som noensinne er oppnådd av norske vinteridrettsutøvere. Fortsetter medaljefangsten for Norge, ser det ut for å bli tidenes beste OL for landet vårt.

Ellers så fortsetter godværet her i nord. Jeg synes ærlig talt synd på søringene for tiden. Den ene storstormen med snø, sludd og regn avløser den andre og store snømengder skaper problemer for trafikantene. Det sitter langt inne, men jeg måtte si til min fru: «nå synes jeg sannelig synd på søringen», da jeg så på

værmeldinga for Vestlandet, Sørlandet og Østlandet på Dagsrevyen i går kveld. Hørte også på nyhetene at brøytebudsjettene i byene på Sør- og Østlandet var brukt opp for lenge siden. Her i Vadsø har vi knapt sett en brøytebil på denne siden av det nye året, men «han kan enda komme med han», så vi skal ikke glede oss for tidlig. Det kan straffe seg, det har vi bitter erfart i vintre før denne. Det er ofte slik at mars og april kan være de store snømånedene her i nord, men jeg tror at dette året blir et unntak fra regelen. Jeg håper dog at det kommer litt nysnø i midten av mars slik at det blir godt skiføre til påske. Selv om pensjonisten kanskje ikke får tatt skiene i bruk på grunn av ond-foten, er det mange andre som fortjener fine dager i nypreparerte skiløyper i strålende påskesol. Jeg har fått med meg alle dagens øvelser i OL og har sett på TV fra klokken halv sju i morges. Har også vært høytidsstemt og stått i givaktstilling med støvsuger og langkost i hendene, mens nasjonalsangen har blitt spilt for OL-gullmedaljørene våre. Pensjonisten gjorde fruene oppmerksom på at hun måtte regne med å komme hjem til uvasket hus i dag, på grunn av mange severdige OL-øvelser. Det er en god følelse når de yrkesaktive kommer hjem til et nyvasket hus, så derfor gikk jeg i gang med støvsuging, og vasking i pausene mellom øvelsene. Det skulle bare mangle at jeg som hjemmевærende skulle plage fruene med ekstra husarbeid i tillegg til krevende dager på jobben. I går kveld kom jeg hjem fra Kirkenes til et hus som duftet av nybakt brød og rundstykker. Ho ligger ikke på «latsiden» den kona mi. Ho steller godt med meg og yngstesønnen og ho sørger for at vi holder matchvekta, sjøl om det kan være vanskelig å ikke legge på seg med mye god mat på bordet. Må si som min kjære far brukte å si om min mor: «En far er en far, men ei mor, ho kan man aldri erstatte».

Det er forresten ikke bare ho mor som skal ha rosende ord fra skribenten. Det er en glede for meg å lese alle de hyggelige kommentarene som dere skriver til meg. Disse gir meg inspirasjon til å skrive daglige betraktninger om smått og av og til stort. Dersom jeg begynner å gjenta meg selv og innleggene blir kjedelige og uinteressante, vil jeg også sette pris på å få tilbakemelding om det.

Fitbit- kongen kommer tilbake

Snelandia holder ruta

Pensjonisten har akkurat kommet hjem og fått hevet i seg litt mat. Han er ikke i kjempeform, men skal prøve å lire av seg noen ord. Til forskjell fra forrige gang jeg var på sykehuset i Kirkenes, var bussen i rute og den anløp utrolig nok sykehuset i følge tidstabellen. Denne gangen trengte jeg ikke å stresse for å nå de oppsatte legetimene.

Den første timen var på røntgen, og etter et par times venting var det ny time på poliklinisk avdeling. Røntgenbildet viste at bruddet ikke hadde leget seg og legen konkluderte med at det måtte bli operasjon for å få beinet helet igjen. Bruddet er i knokkelen på utsiden av høyre fotsåle og det er nesten en centimeter åpning mellom beinstumpene. Dette gjør at den brukne beinstumpen ligger og gnisser mot knokkelen til ytre mellomfotsbein, og det er veldig smertefullt når jeg går mye.

For å få beinet på plass og leget, må stumpene skrues sammen. Selve inngrepet er ikke så stort, så det skulle utføres på dagkirurgien, men operasjonen er ikke tidfestet. På grunn av smertefull operasjon, blir jeg lagt i narkose mens operasjonen foregår. Jeg ble også forberedt på at det kunne bli smerter i foten etter operasjonen, men jeg tror ikke at smertene blir verre en da bruddet oppsto og jeg måtte gå med brukket bein i ca. to kilometer for å komme meg hjem.

Det ser ut for at det enda vil gå noe tid før «Fitbit» kongen er tilbake på tronen igjen. Når foten er opptrent - og fit for fight igjen, tror jeg at det skal bli vanskelig for konkurrentene mine å matche pensjonisten. Det er jo synd at jeg ikke kan gå på ski for det vil forverre skaden kraftig. Jeg kan ikke rulle på foten når jeg går, bare trampe hele sålen ned i bakken. Det skal bli en glede for meg å kunne gå med spenstig gange igjen. Håper at operasjonen blir utført i god tid før sommeren, slik at jeg både kan gå på fisketurer på fjellet og bærturer.

Åpnet denne bulletengen med at busselskapet Snelandia hadde skjerpet seg angående punktlighet, men tilbaketuren skulle vise seg å bli en langdryg affære. Bussen gikk i rute fra Kirkenes og ankom Varangerbotn i henhold til rutetabellen. Her er det buss-skifte for passasjerer som skal til Vadsø og Vardø. Bussen vi kom med har rute tilbake til Kirkenes og den skal korrespondere med kveldsflyet som går til Gardermoen kl. 20.30. Tror nok at de som skulle rekke kveldsflyet etter hvert ble temmelig frustrerte. Korresponderende buss ankom Varangerbotn klokka 18.30, 40 minutter forsinket. Hvis ikke kveldsflyet ventet på busspassasjerene, ble det nok hotellopphold på dem på fylkeskommunens regning. Sjøl var jeg lugn og rolig. Har jo etter hvert lært at man ikke kan kreve punktlighet når det gjelder offentlige kommunikasjonsmidler her i Finnmark. Kanskje det blir bedre når vi blir storfylket Troms og Finnmark og fylkesadministrasjonen legges til Tromsø.

OL - men ikke for dopingfrikjente russiske atleter

Gull - Klæbo - foto tatt fra Internett

Bortsett fra sprintøvelsene i langrenn for damer og herrer, har sportsdagen hittil vært begredelig. Får håpe at Magnus greier å holde tiden, slik at han ikke også i dag taper sjakkpartier på oppbrukt tid. Det nytter ikke å ha stort overtak når ham ikke greier å passe tiden. Hvis Sverre Lunde Pedersen ikke hadde hatt uflaks og fått et stygt feilskjær i nest siste sving på 1500 meter skøyter, kunne nok Norge hatt ett gull, to sølv og en bronse i dag. Johannes Høsflot Klæbo er bare helt konge. Det har vel neppe vært større favoritt til å ta OL-gull på langrennssprinten enn han. Han mestret presset og vant som vanlig på suverent vis. Det samme gjorde forhåndsfavoritten svenske Stina Nilsson, på kvinnesiden. Majken Caspersen Falla var storfornøyd med sølvmedalje. Hun innså fort at hun ikke hadde nubbesjanse til å beseire super-Stina, så derfor jublet ho for sølvmedaljen da ho krysset mållinja, ei halv skilengde foran ei jente fra Russland. Alle russiske atleter må stille som nøytrale utøvere, uten rett til å representere landet sitt. Således blir ikke den russiske nasjonalsangen spilt hvis en russisk utøver tar OL-gull.

Russland er jo som kjent utestengt fra å delta i OL på grunn av påstått storstilt doping av utøvere i Sotsji OL. Denne dopinga av utøvere er sagt å være akseptert av russiske myndigheter. Urinprøvene fra utøvere sies å være manipulert av det russiske antidopingbyrået WADA. En russisk representant fra WADA, som har emigrert til Amerika, har varslet om juks med dopingprøvene. Russiske myndigheter benekter kjennskap til dette og det russiske antidopingbyrået påstår at de ikke har manipulert dopingtestene. Den ene russeren som har varslet om juks blir trodd av oss som representerer demokratiske land i vesten, mens de som fortsatt er i Russland blir beskylt for å være kjeltringer og juksebakere.

Sjøl om mange russiske utøvere ble frikjent i idrettens voldgiftsrett CAS på grunn av ikke-dokumenterte dopingsanalyser, fikk de ikke innbydelse til OL av den internasjonale olympiske komite, IOC. Pensjonisten synes at pampene i IOC,

blant annet Norges representant Gerhard Heiberg, har vist forakt for idrettens høyeste domstol ved å utestenge dopingsfrikjente utøvere. Hvordan ville verdenssamfunnet reagert hvis nasjonalstater hadde overprøvd rettskraftige domsavgjørelser i den internasjonale domstolen i Haag. Det er ikke til å undres over at nasjonen Russland reagerer krast på IOC-s maktovergrep, mens vi som bor i en såkalt rettsstat bifaller degraderingen av voldgiftsdommen.

Mon tro hva som hadde skjedd hvis f.eks. Amerika hadde blitt utsatt for denne urimeligheten. Da hadde vel den Norske regjeringa med ho jern-Erna i spissen dømt pampene i IOC nord og ned. Så lenge urimeligheten rammer Russland, som alltid har vært Norges fredelige nabo i øst, er det ingen røster i det offisielle Norge som hever sin stemme. Jeg er helt på de dopingsfrikjente russiske atletenes side i denne saken, og jeg håper at dagens pampevelde i IOC snart blir avsatt og erstattet med medlemmer som aksepterer domsavsigelser i idrettens høyeste internasjonale domstol, CAS.

I dag har ho mor sjøl overtatt kokkeleringen. På menyen står en spennende kyllingrett og pensjonisten ble ikke tiltrodd til å lage den. Retten består av kyllingfileter og diverse ingredienser som hvitløk, sopp, Cherry tomater, Crème Fraiche saus, krydder mm. Først skal ingrediensene freses i stekepanna før den skal bakes i ovnen og serveres med ris til. Jeg formoder at den vil bli både delikat anrettet og at den vil tilfredsstille våre godt utviklede smaksløker.

I morgen tidlig reiser jeg med buss til Kirkenes sykehus for å få sjekket statusen på beinbruddet i foten. Hvis healingen ikke er tilfredsstillende, blir det nok operasjon. Jeg håper at bruddet har grodd tilfredsstillende, for det vil bli kjedelige dager for meg hvis jeg blir gipset og må holde meg i ro. Den daglige morgenturen er bra for meg. Jeg får både frisk luft og mosjon og på godværsdager får jeg i tillegg fine naturopplevelser, selv om jeg vandrer i bygatene.

Lutefisk og OL-gull

Glade skøyteløpere i Bergen anno januar 2012

Så var det ørkendag igjen og pensjonisten rår grunnen alene på formiddagen, mens de yrkesaktive må jobbe. Steffen la inn en «strafferunde» på vei til jobben i dag, mens ho mor og jeg tok den vanlige ruta. Ho til Fossen skole og jeg litt gatelangs i Vadsøbyen. Kunne se sola gjennom skydekket allerede klokka kvart på åtte, så dagslyset har kommet seg betraktelig siden sola dukket opp over horisonten i januar. Er ikke helt sikker, men mener at sola skinner til i halv tre tiden på ettermiddagen. Vi har vært velsignet med mye godt vær hittil i år, selv om det har vært kaldt. I helga har temperaturen vært like under null, noe som kommer av at det har vært til dels lavt skydekke. Heldigvis har skyene vært tørre slik at snøen ikke har lavet ned.

Hittil i dag har det gått bare skit i OL. Ingen medaljer i skiskyting, men det ble en femte og niendeplass på jentene mens gutta var hakket bedre med fjerde og niendeplass. Akkurat nå er første omgang av damenes hopprenn over. I varierende vindforhold ble det en langdryg affære. Heldigvis taklet ho Maren Lundby forholdene utmerket og ho leder foreløpig med litt over to poeng. Får bare håpe at forholdene bedrer seg i andre omgang slik at det blir en fair konkurranse. Kommer tilbake til resultatet når hopprennet er ferdig.

Akkurat ferdig med middagen. I dag sto lutfisk og pepperbiff på menyen. Mens de to eldste barnene våres elsker lutfisk, er de to yngste ikke villig til å smake på den gastronomiske lekkerbiskenen. Ho mor og jeg er gode og mette og det ligger an til en sofalur for pensjonisten. Men det er en hake med å legge seg langflat. Sjøl om ikke jeg anser sjakk for å være sport, er det spennende å se Magnus Karlsen kjempe om verdensmestertittelen i Fischer-sjakk. Det som er annerledes i såkalt Fischer Random, eller Fischer-sjakk, er at brikkene, bortsett fra bonderekka, ikke er stilt opp i henhold til reglene, men derimot med stor grad av tilfeldighet. Legenden Bobby Fischer introduserte spillemåten.

Magnus spiller mot regjerende verdensmester Hikaru Nakamura og etter 6 spilte partier leder Magnus med sifrene 7 – 5.

Så måtte det altså ei dame til for å redde dagen for meg. Med et superhopp i andre omgang vant gromjenta, Maren Lundby, OL gull med over tolv poengs margin. I utgangspunktet hadde jeg regnet med seier til henne, men tvilte dog litt i og med at ho falt etter et langt prøvehopp i går ettermiddag. Hun var ifølge nyhetene fra PyeongChang litt forslått og hadde vondt i hofta, så på bakgrunn av dette var seieren hennes helt fantastisk. På spørsmål om hvordan hun følte det å ta OL-gull svarte hun: «Det var jo bare et vanlig hopprenn, i hvert fall for meg». Jeg tror at skiskytterne våre har en del å lære av holdningen hennes.

Det har også vært 1500 m. skøyteløp for damer i dag, men jeg vet ikke hvordan det gikk med Ida Njåtun. Øvelsen gikk samtidig med hopprennet, og det var ikke sending fra det. Men dersom hun presterte som forventet havnet hun sikkert langt nede på resultatlisten. Ho mor har sjekka på nettet og funnet ut at hun ble nr. 7, så det må nok pensjonisten, ut fra hennes forutsetninger, si seg fornøyd med. Og bare for å ha sagt det, pensjonisten møtte ingen som gikk på tur med hunden sin i dag, så det ble ingen anledning til å hisse seg opp over manglende skitopptaking.

Gratulerer med morsdagen

Johannes i farta - januar 2012

Gratulerer med morsdagen til ho mor og mine svigerdøtre og spesielt til ho Stine som kan feire dagen for aller første gang. Pensjonisten håper at mann og barn har vært oppmerksomme og servert kaffe og kake på seng grytidlig i morges. Vi sto opp klokka kvart på sju for å rekke å vaske oss og tilberede frokost, for å få med oss tremila med skibytte for menn som skulle begynne kvart over sju. Jeg hadde tenkt å stå opp klokka halv sju for å følge tradisjonen med kaffe og kake på senga te ho mor, men vi fant ut at det ikke var så lurt, for det skulle både lages omelett og bløte- og hardkokte egg til frokost, og alt måtte være klart til å spises når startskuddet gikk.

Han Steffen er litt av en tøffing. Han går akkurat nå på tredemøllen, og det har han gjort i snart to timer. Det virker som om han er full av energi. Kanskje han fikk ei solid innsprøyting av stå på vilje etter at Norge tapetserte seierspallen på tremila. Sverre Lunde Pedersens bronsemedalje, sjøl om han tapte sølvkampen med kun to tusendeler, har nok også vært ei skikkelig energiinnsprøyting. Han hadde egentlig planer om å kjøre til Vestre Jakobselv for å gå på ski i lysløypa, men vind og ufyselig vær fikk han til å velge tredemølla.

Nå står nykokt kaffe og uspretta kake og venter på oss på stuebordet. Ho mor står på kjøkkenet i full gang med baking, og baksten må i stekeovnen før ho har tid til å ta kaffepause. I ettermiddag skal ho bake grovbrød, mens pensjonisten

strekker seg på sofaen etter middagen. Det er godt å ha ei grepa kjerring som sørger for mat på bordet til yngstesønnen og pensjonistektemannen.

Skiskyttersprinten er akkurat ferdig, og den var energikrevende. Elendig skyting gjorde skiskytterne våre til statister. Johannes Thingnes Bøe hadde rekordfart på første runden, men det hjalp jo lite når han bommet tre ganger. I tillegg hadde han en bom på stående, så gulldrømmen endte med at han kom i mål halvannet minutt etter vinneren. Martin Fourcade som også hadde tre strafferunder etter første skyting, kom i mål tjueto sekunder etter vinneren, så han viste kjempeform i løypa. Tidene danner grunnlaget for jaktstarten som skal gå i morgen. Det ser ut for at gullhåpet Johannes ikke har nubbesjanse på medalje, mens Fourcade har gode muligheter til å kapre gullmedaljen.

Det er vel ikke lov å være misfornøyd med dagens medaljefangst. Gull, sølv og to bronse er bra, men ærlig talt så var det en kraftig nedtur at Norge ble uten medalje på skiskyttersprinten. Heldigvis kommer det nye løp med nye medaljesjanser. Hvis guttene og jentene våre får dreis på skytinga, tror jeg nok at drømmen om edelt metall kan bli realisert. Et lite lyspunkt i elendigheta var jo at debutanten, Erling Bjøntegård, endte på femteplass, selv om han fikk to strafferunder. Hadde han bommet bare én gang, ville han antakelig ha vunnet. Bare synd at det ikke er farten i sporet som avgjør plasseringen. Utøveren må også kunne skyte ned i hvert fall ni av ti blinker for å vinne i den beintøffe konkurransen som skiskyting er.

Ho mor og han Steffen ba meg med på en trimtur til Thomaselv mens det enda var dagslys. Det satte jeg stor pris på. Prøvde å holde tempoet oppe for på den måten å få ut litt av frustrasjonen som hadde samlet seg opp under skiskyttersprinten. Til å begynne med gikk det bra og humøret var oppadgående da vi gikk der «lett og rapp til fots», men så fikk vi øye på hundskit i mengder som lå strødd bortetter brøytekantene. Det ser ikke ut for at hundeeierne her i Vadsø vet at det er noe som kalles bæsjepose for hunder. De går vel ut fra at neste snøfall vil dekke til skiten, men når nysnøen uteblir, blir etterlatenskapene liggende der til ergrelse for oss turgåere. Tror nok at hundeeierne vet at de skal ta opp hundelorten, men av makelighetshensyn lar de det være. Pensjonisten har bestemt seg for at den første hundeeieren han ser som ikke tar opp skiten opp etter hunden sin, skal bli mint på sin unnfalleshhet og bli opplyst om at det er ei skam å være et miljøsvin. Det er ikke tilstrekkelig å skrape snø over lorten med foten som enkelte hundeeiere gjør. Kanskje de tror at «ute av syn, er ute av sinn» og slettes ikke tenker på at «det er mykje som kjem fram når snøen forsvinn».

Sølv-nasjonen Norge

Vi skal slå svenskan - bare vent...

Pensjonisten sitter her ensom og alene. Ho mor er sammen med ho Kirsti på besøk hos ho Guri, mens Steffen er hos bestekompisen og ser fotball. Vet ikke når ho mor kommer hjem igjen, men regner med at ho er her snart. Steffen har bebudet sin hjemkomst til klokken halv seks i ettermiddag. Lørdagsgrauten blir i dag av typen Toro og er laget av risengryn. Steffen har bestilt egg og bacon til middag, så da gidder ikke pensjonisten å koke graut fra bunnen av.

Må nok innrømme at jeg er i overkant ivrig etter å se på OL. Har allerede sett to øvelser i dag og ser nå på den tredje. Hittil har det jo blitt to sølv til Norge, et gledelig overraskende i skiskyting til Marte Olsbu og et noe skuffende på 15 km. langrenn med skibytte for damer til gamla sjøl, ho Marit Bjørgen. Foreløpig ligger Johan Andre Forfang på andreplass i hopp liten bakke. Får håpe at han har tur med vinden i finaleomgangen, slik at det blir medalje på Tromsø-gutten.

Jeg gleder meg til kvelden med inntak av pizza og noe rødt i glasset. Føler at jeg trenger noe å styrke meg på nå når jeg bruker så mye energi på OL. I helgene bruker vi normalt ikke å stå opp før i halv ni tida om morgenen. I dag spratt vi opp av senga klokka sju for å være ferdigdusja og gode og mette før dameskirrennet begynte. I morgen blir det enda verre for da begynner tremila med skibytte for herrer allerede klokka kvart over sju om mårran. Må kanskje stille vekkerklokke på 03.00 i natt, for å se utfor for herrer. Der har Norge tre medaljekandidater, Aksel Lund Svindal, Kjetil Jansrud og Aleksander Åmot Kilde, så det hadde vært show å kanskje se en av dem vinne, eventuelt se dem tapetsere seiersspallen. Hvis vi får en Norsk vinner, håper jeg at det blir Aksel Lund Svindal. Da blir han i så fall den første nordmannen som tar OL-gull i utfor. Han fortjener å bli historisk når man tenker på alle skadene han har hatt, og hvordan han har maktet å komme tilbake igjen og alltid være i toppen i utfor og super-G.

HURRA! Det ble sølv til gromgutten, Johan Andre Forfang. Og ikke nok med det, Robert (med Fritjof Nansen barten) Johansen tok bronse. Alt i alt har det hittil vært en kjempedag for Norge og pensjonisten. Håper at det fortsetter slik og at gullmedaljene begynner å renne inn etter hvert.

Ho mor er kommet hjem nå og vi har nettopp spist graut. Om en liten stund skal vi ta lørdagsturen våres til Rema for å kjøpe Dagbladet. Vi legger opp ruta slik at vi får oss en halv times trimtur. Apropos trim, så har han Steffen virkelig slått til i de siste dagene. I dag løp og gikk han på tredemøllen i en time. Han tok også beina fatt og gikk til kompisen som bor på Vadsøya. Han skal også gå på tilbaketuren, når fotballkampene er over.

Fredag og helg

Pizza á la Steffen

Så var det fredag igjen Hvis man regner mandag som første dag i uken, blir fredag ukas femte dag. Dagen er oppkalt etter Odins hustru, den norrøne gudinna Frigg. Dagen er siste arbeidsdag i uka for de fleste yrkesaktive og når arbeidsdagen er over begynner helga. For oss pensjonistene er trangen til helg og avslapping fra arbeid en saga blott, men allikevel er det noe ekstra med det å ta helg. De fleste av oss har gjennom et langt yrkesaktivt liv sett fram til fredag og helg. Dette suget etter sjøl å få disponere tida mellom arbeidsdagens slutt på fredag og arbeidsukas begynnelse på mandags morgen, slipper liksom ikke taket. Å være i helgemodus er godt, spesielt når man sammen med sin yrkesaktive kone fritt kan bestemme hva helga skal brukes til. Mange bruker fredagskvelden til å kose seg med god mat og drikke. Fredags taco og fredags pizza er ord som

har gått inn i det norske vokabularet. For oss er ikke fredagskvelden viet til gastronomiske utskielser. Etter ei travel arbeidsuke, er behovet for hvile og ro sterkere enn trangen til mat og drikke. Vi tar heller fredagstaco til middag og i dag skal vi nyte tacoen sammen med kullsyrevann og Cola Zero. Fredagskveldskosen har vi forskjøvet til lørdagskveldene. Den tradisjonelle lørdagsgraute gjør deg raskt mett, men du blir like raskt sulten igjen, og trangen til et bedre måltid melder seg gjerne når det lakker mot kveld. Da er det tid for hjemmelaget pizza à la Steffen, karbonade med egg og salat, egg og bacon, taco eller andre gourmetiske fristelser.

Nå på vinteren stresser ikke pensjonisten på fredagene. Fra påsketid til november er situasjonen en helt annen. Etter fredagsvasken klargjør pensjonisten pargas, mat og nødvendig utstyr som skal fraktes til residensen på Skjånes. I god tid før ho mor er ferdig på jobb er alt lasset inn i bilen, og pensjonisten er alltid ute i god tid for å hente henne på jobben. «I et hattefokk» skjer klesskifte og omstilling til Skjånesmodus for den yrkesaktive. Vi har sjelden tid til å spise middag før vi drar, så det blir ofte til at vi stopper i Vestre Jakobselv og tar oss ei baconpølse på YX-stasjonen der. Provisianeringa skjer ofte både i Nuorgam og på Rema 1000 i Tanabru og i Rustefjellbma fyller vi diesel. Vel fremme på Skjånes, er det å tømme bilen for bagasje, samtidig som vi sørger for at det blir varmt i kåken. Mens oppvarminga finner sted, lager vi oss medbragt middag. Så blir det en liten «fredagsknert» foran TV-en, før vi trøtte og slitne kryper til køys, som regel etter først å ha sovnet i hver sin ende av sofaen. Ho mor i liggende stilling og pensjonisten i sittende stilling.

Fra gammelt av har fredag den 13. blitt knyttet opp mot frykt, uhell og ulykker. Andre ting man ellers også bør unngå, er å treffe på ei sort katt som går over veien. Det betyr ulykke. Man skal heller ikke gå under en oppreist stige. Det er virkelig å utfordre skjebnen. For sikkerhets skyld bør man ikke foreta seg ting som kan innebære risiko eller fare. Man skal helst holde seg innendørs, i sitt eget hjem. Vi må dog være oppmerksom på at de fleste ulykker skjer i hjemmet, så det finnes kanskje ikke noen helt sikre måter å unngå ulykker på.

Også vanlige fredager er forbundet med en viss frykt. Hvis man f.eks. skal flytte inn i et nytt hus eller leilighet, betyr det ulykke å flytte inn på fredag. For sikkerhets skyld, må man ta bopelen i besittelse på en av de seks andre ukedagene. Dagens ungdom vil nok avfeie disse mytene om fredagen som «gammel overtro», men vi som har levd en stund har lært oss å respektere varsler og vi følger dem gjerne. I år har ho mor gebursdag på fredag den 13. I likhet med tidligere erfaringer med hennes gebursdager som har falt på ulykkesdagen, er jeg sikker på at også årets gebursdag vil bli til glede for oss alle.

NRK svikter lisensbetalerne

De glade vandrerne på søndagstur

Pensjonisten er en hardbarket kar. I 15 minus og stiv sørvestkuling gjennomførte han morgenpromenaden med bravur. Vel en times marsj i 30 effektive kuldegrader gjorde godt i sjel og sinn. Sjøl om ansiktsfargen var lilla da han kom hjem, oppveide tilfredsstillelsen over å ha gjennomført dagens gatevandring alle frostens pinsler. Ho mor og han Steffen er også tøffinger. Begge to går til og fra jobb, uansett vær og føreforhold. I dag var frostrosene på mors kinn, dyprøde med islett av lilla farge.

Vel hjemme igjen hørte jeg på DAB-radioen at det er isende kaldt i OL-landsbyen i Sør-Korea. Landet opplever nå den kaldeste vinteren på 30 år. Atleter som driver med utendørs aktiviteter som langrenn, hopp, kombinert og alpint utsettes for store utfordringer. Nattetemperaturer på minus 20 grader, kan i løpet av dagen stige til omkring 15 varmegrader. Smørebommene som kjennetegnet Sotsii-OL i Russland, kan bli gjentatt i årets OL. Pensjonisten gleder seg til å følge OL-sendingene på TV, men det er det dessverre ikke alle som kan. I morgen er det åpningsseremoni. Skiskytteren Emil Hegle Svendsen er Norges flaggbærer, men statskanalen NRK dekker ikke denne høytidelige begivenheten. Jeg er både forundret og skuffet over Norges lisensfinansierte statskanal NRK. Kanalen har satt oss tvungne lisensbetalere nesten seksti år tilbake i tid. Som i slutten av 50 årene, tilbyr de trofaste brukere å lytte til sendinger på NRK DAB-radios sportskanal. Ingen TV-sendinger fra de forskjellige øvelsene i PyeongChang. Det er ei skam, intet mindre. Det finnes enda seere i Norge som ikke har tilgang til andre kanaler enn NRK 1, 2 og 3, blant annet abonnenter på Skjånes. De som har fri sikt til sør-himmelen løser dette ved å se satellitt-TV via parabol. Verre er det for dem som bor der det er satellittskygge og ikke har denne muligheten. Disse brukerne må i likhet med alle som har tilgang på kabel-TV og Satellitt-TV betale full lisens, uten at de har mulighet til å benytte seg av den

seerfinansierte norgespakken som NRK tilbyr sine lisensbetalere. Før digitaliseringen av TV-omformere, kunne seerne via analoge TV-sendere se både NRK-kanalene og TV 2. Den såkalte moderniseringen av nettet har fratatt mange kunder muligheten til å se TV 2. De gamle senderne, som kun sender NRK-programmer, driftes nå av Canal digital og de er finansiert av brukerne. Statskanalen har heller ikke sørget for å gi alle trofaste radiolyttere mulighet til å få inn signaler til DAB-radio, så deres eneste mulighet til å lytte til radio er via TV hvis de har satellitt-TV. Så lenge NRK er i en monopolsituasjon, finansiert av lisensbetalere, bør man kunne forvente at statskanalen sørger for at den påtvungne kanalen oppfyller brukernes ønsker om å få se OL. De bør også sørge for at det blir 100 % TV-dekning i landet vårt.

Verre enn været kan være i verran...

Vinterstemning

Når man ikke har annet å skrive om, kan man jo skrive om været. En ting som jeg har lagt merke til er at været er hankjønn. Vi sier: «Han e stygg i dag», «No kom han jammen med han», «Han har regna lenge nu» etc. Selve substantivet vær, er jo intetkjønn så det er litt rart at vi personifiserer været og forbinder det med det sterke kjønn. Spesielt når det er snakk om dårlig vær, eller som vi sier her nord: Mannskitvær, beskriver vi været som hankjønn. Det har kanskje med at fiskarbonden i Nord-Norge til alle tider har vært avhengig av været.

På sommerstid var det om å gjøre å få gode vekstbetingelser med passe sol og regn, slik at gressveksten ble god. I slåttonna skulle det helst ikke regne, spesielt ikke når gresset hang på høyhesja til tørk. Når høyet var i hus i høystålet på låven, var det bra med en regnfull høst. Da skulle vannårene fylles slik at brønnen var fylt til randen før frosten kom. Fisken som ble hengt på hjellen om våren var også avhengig av vind, lite eller ingen frost og oppholdsvær for å bli prima tørrfisk med klassifiseringen «Italia». Var vårene kalde og våte fikk fisken jordslag, og da måtte skinnen skrubbes for å få bort belegget. Uansett ble kvaliteten forringet og tørrfisken fikk klassifiseringen «Afrika» og prisen ble kraftig redusert.

Før det ble vanlig med værmelding på radioen, var almanakken ei kjærkommen bok å ta til. Her kunne man finne ut om månen tente på riktig sted på himmelen. Tente den i sør eller øst, ble det klarvær og sol. Derimot var det ikke bra om den tente i nordvest eller nord, da ble det mye nedbør, kulde og vind. Den dag i dag er det noen som sverger til almanakken for å forutsi været. Personlig kjenner jeg ei dame som bruker den til dette bruket, og det er min kjære kone. Nå for tiden kan det være vanskelig å få kjøpt almanakk på bokhandelen. Man må være tidlig ute for almanakken trykkes ikke i store opplag lenger.

Det var mange værtegn som fortalte hvordan været kom til å bli. Enkelte, særlig originale gamle menn påberopte seg å være lokale værprofeter. Ved å studere skylag, måne og sol kunne de forutse morgendagens vær. Var det ring rundt sola eller månen, ble det regnvær på sommerstid og snøvær på vinterstid. Gikk sola ned i en sekk, det vil si at det var skyer på vesthimmelen, ble det gråvær påfølgende dag. Hvis kyrne foretrakk å beite nede ved gjerdet i stedet for oppover fjellsiden, ble det vestavind og regn. Måker som satte seg i flokk på knausene betydde også kaldvær med vestavind og regn. Jo større flokken var, jo verre ble været. Hvis tordenværet trakk innover i landet ble det gråvær og regn, men hvis det trakk ut mot havet og skyene «gikk ned i havet», ble det solskinn og godvær. Et værtegn som har langsiktig virkning, er rognebæra. Hvis det er mye rognebær om høsten, blir det en snøfattig vinter, for rognetreet skal ikke bære tungt to ganger i året. Enkelte tolker dette tegnet motsatt. Mye rognebær betyr mye snø, mens lite rognebær betyr lite snø.

Husker at min kjære far hadde et spesielt værtegn om sommerværet, som han uttrykte på følgende måte: «Kveldsklárna og banræva, reinvaska om kvel'n og utskjetten om mårran». På dannet språk er ordlyden omtrent slik: «Når været klarner opp om kvelden (fra gråvær til skyfritt vær), så blir det gråvær og regn i morgen». Mange kjenner også dette som «Aften rød gjør morgen blød». Værtegnet har en lei tendens til å stemme.

På en del merkedager er det særdeles viktig at man observerer været. Disse dagene har stor betydning for langtidsværet. På vinterdagen 14. oktober må man følge med på om det er godt vær, for da vil høsten bli fin og snøen vil la vente på seg. Er det kulde og frost, blir det tidlig vinter med mye snø. En grønnaktig himmel betyr mye barfrost. Sommerdagen 14. april gir informasjon om hvordan våren og sommeren blir. Snør det denne dagen, blir det enda en god del snø før sommeren kommer. Hvis det er frost natt til 14. april, kan man forvente 40 frostnetter før sommeren kommer.

Midt på sommeren må værprofeten være spesielt oppmerksom på hvordan været er den 25. juli. Da er det Jakob Våthatt. Her er værtegnene litt ambivalente. Noen sier at Jakob Våthatt må få væte på hatten sin, ellers blir det en kald høst. Andre sier at slik været er på Jakob Våthatt, slik skal været være i en hel måned framover. Her nord samsvarer Jakob Våthatt med inngangen av Hund-dagene som varer til 25. juli og værtegnene er de samme. Hvis hund-dagene går inn med sol, går de også ut med sol.

Jeg vet ikke om det stemmer, men har en anelse om at de dårlige værtegnene har en tendens til å slå inn. Når det gjelder værtegn med positivt innhold er det mer usikkert, som regel er sannhetsgehalten heller laber. Ho mor er sterkere i trua enn pensjonisten og hun hevder at værobservasjonene på merkedagene samsvarer med profetiene.

I dag har vi større tiltro til meteorologien enn til «gamle» værtegn.

Værmeldingene på radio og TV er stort sett til å lite på. Sjøl om folk generelt ikke er så avhengig av været som før i tiden, vil de fleste vite hvordan været blir og hvordan det utvikler seg på lengere sikt. Her har vi fått et godt hjelpemiddel på yr.no, som har værprognoser både på time- og langtidsnivå. Min erfaring er at man heller ikke kan stole helt på disse prognosene. Tror ikke det er tilstrekkelig mengde målestasjoner her i nord til å få sikre værdata. Spesielt er det vanskelig å forutsi polare lavtrykk, som kan utvikle seg spontant både i Barentshavet og i Nordishavet.

Julie 4 mnd. og Samefolkets dag

Se hvor flink jeg er

I dag er det Samefolkets dag, eller som samene selv sier Samenes nasjonaldag. Dagen feires ikke bare her i Norge. 6. februar er en felles samisk nasjonaldag for samer i Norge, Sverige, Finland og Russland. Her i Vadsø markeres dagen i barnehagene og på skolene, samt en kommunal markering i samarbeid med Fylkeskommunen, Varangerfestivalen og Kooperativet Kulturcene klokken 18.00 på Kooperativet. Markeringa åpnes av ordfører Hans-Jacob Bønå og fylkesordfører Ragnhild Vassvik er hovedtaler. Elle Marja Eira Band har konsert og Samiskgruppa ved Vadsø videregående skole står for serveringen. Markeringen er åpen for alle, ikke bare borgere med etnisk samisk bakgrunn. Det er vanlig at en klasse på barneskolen får i oppdrag å koke bidos. Denne samiske tradisjonsretten serveres så til alle på skolen. I fjor var det 4. klassingene som fikk det ærefulle oppdraget. En populær aktivitet er å kaste lasso mot et reinhorn som er festet til en stakk. Den som treffer med lassoen har da fanget reinen og lassokasteren som greier det føler seg veldig stolt. Duodji er en populær formingsaktivitet på denne tiden av året og elever og barnehagebarn stiller gjerne ut sine duodji produkter på denne dagen. Det er også vanlig at samiskgruppa ved skolene opptrer med samiske sanger, joik og dikt. Lærere og barn med samiske røtter kler seg som regel i samiske klær på dagen for på den

måten visuelt å vise sin etniske bakgrunn. I dag er det populært å være same og stadig flere bærer samiske klesplagg ved høytidelige anledninger. Hørte på radioen i morges at flere studenter ved høgskolen i Alta skulle ikle seg sine samiske drakter og bære dem med stolthet, og på denne måten understreke viktigheten av samenes nasjonaldag.

Pensjonisten, fruene og sønnen i huset har ikke noe forhold til feiringen av Samefolkets dag. Så vidt jeg vet har ingen av oss samiske aner, men vi bor i et fylke som utgjør kjerneområdet for det samiske, så det hadde kanskje vært naturlig for oss å delta i feiringen.

Personlig mener jeg at vi som bor i Norge har en felles nasjonaldag, 17. mai. Den dagen kan alle feire, både samer, nordmenn og våre nye landsmenn som har rømt fra krig og elendighet for å søke trygghet og mulighet til et godt liv i landet vårt. Jeg mener at det er galt å kalle 6. februar for samenes nasjonaldag. Hørte på lokalsendingen på DAB radioen at Sametingspresidenten, Aili Keskitalo, understreket at det riktige navnet på dagen i dag var Samenes Nasjonaldag, ikke Samefolkets dag. Jeg er ikke enig med henne. Samene har ikke en egen nasjon, og da kan man vel ikke kalle dagen for nasjonaldag. Samefolkets dag er derimot, etter min mening, et akseptabelt navn på dagen. Det er bra at minoritetsgrupper kan feire egne dager, f.eks. feirer muslimene ID, ortodokse kristne sin julaften 6. januar og forskjellige folkegrupper sitt nyttår i forhold til lokal tidsregning.

Det er dog en begivenhet som vedrører oss alle i heimen. «Lilleprinsessa» våres, ho Julie, er fire måneder i dag. Tenk så fort tiden går. Bestefar og bestemor synes ikke det er lenge siden hun var nyfødt. Vi følger med på utviklingen gjennom daglige tilsendte bilder, telefonsamtaler og SMS-er fra den stolte mora. I korte videosnutter ser vi at hun allerede er blitt flink å holde diverse babysaker i hendene sine. Hun fester blikket på leken og tar den i munnen sin for å teste konsistens og smak. Vi har også observert at hun har forskjellige klær på seg på bildene, så vi regner med at kleskolleksjonen er stor. Tror ikke bildene lyver, men hun er, synes vi, stor for alderen. Det ser ut for at hun får nok mat, for vi ser tendens til dobbelthake på tøtta. I begynnelsen av mars kommer Stine og Julie på besøk, og glett om vi gleder oss. Da skal pensjonisten kose seg sammen med nurket mens de yrkesaktive må gå på jobb. Håper at været blir bra og at sola fortsetter å kaste sitt lys over Vadsø mens de er her. Bestefar ser fram til mange fine trilleturer med Julie på formiddagene. Regner med at bestemor blir litt misunnelig, men vi som er pensjonister har gjennom et langt yrkesaktiv liv gjort oss fortjent til å nyte godene mens de yrkesaktive sørger for å opprettholde levestandarden.

Super Bowl

På tur til kompisen for å se Super Bowl-finalen

Det er godt å sitte inne i et varmt hus når iskalde vinder fra sør fyker rundt husnova, og Varangerfjorden ligger delvis innhyllt i frostrøyk, mens hvite skumtopper bryter mot land. Tidligere i dag var jeg ute og gikk, og det var en kald fornøyelse. Måtte se meg i speilet da jeg kom inn, for nesen føltes ganske forfrossen, mens jeg stabbet meg mot vinden på hjemturen. Heldigvis var den ikke frostskaadet, så den ser enda ut til å holde stand. Vinden har økt på etter at jeg kom hjem, så jeg tror nok at ho mor får røde frostroser på kinnene når hun kommer hjem fra jobb i ettermiddag. Jeg misunner henne ikke den turen. Steffen kjørte til jobb i morges og han vil ikke merke den kalde snoen, bortsett fra de få skrittene han må gå til og fra bilen. Går ut fra at han får en ganske tung dag på jobb i dag. Når det gjelder visse typer ball-spill er han hakket mer engasjert enn opphavet. Klokken 23.00 i går kveld dro han til en kompis i ytrebyen for å se Super Bowl-finalen mellom New England Patriots og Philadelphia Eagles. Pensjonisten vet knapt hva Super Bowl er for noe, men formoder at det har med en ball som er spiss i begge endene å gjøre. Spillerne på laget står med ansiktene skulende mot hverandre med baken i været og så tar de springfart og ligger i ei mølje og kaver etter spissballen. Når en på laget på en mirakuløs måte får tak i ballen, må lagkompisene hindre motstanderne i å få tak i stakkaren og så er det om å gjøre for han å greie å springe med den over motstandernes mållinje. Hvis han ikke greier det, kan han kaste ballen til en medspiller og hvis de gjennom krumspring og samarbeid med medspillere greier å krysse mållinjen med ballen, blir det visstnok mål. Da reiser tusenvis av publikummere seg med hendene over hodet og et unisont seiersbrøl runger over stadion. Elegante skåringer får publikum til å ta bølgen mens de synger lagets supportersang, akkurat som på fotballbanen når f.eks. Manchester United skårer. Har sett klipp på TV-en, men forstår ærlig talt ikke særlig mye av spillet. Har også sett at noen

synger nasjonalsangen med andektig stemme og at duskedamer underholder i pausene.

Må kanskje få Steffen til å forklare meg hva spillet går ut på i detalj. Super Bowl skal visstnok være det optimale ballspillet i Amerika og det er millioner av fans som følger lagene sine. Selve finalen, som i år ble spilt i Minneapolis, er regnet som årets sportsbegivenhet i USA.

Steffen og kompisen er bitt av Super Bowl basillen og de har fulgt finalen i mange år nå. TV-sendingen begynner i ellevetiden om kvelden, norsk tid, og varer til i firetiden midt på natta. Det ble ikke mye søvn på gutten i natt, men han sto som vanlig opp grytidlig i morges og det så ut for at formen var tålelig bra. Siden kompisen han var hos bor i ytrebyen, måtte han kjøre egen bil begge veiene, så det var ikke rom til å ta seg en øl eller to til kampen. Det var sikkert en årsak til at han, på tross av mangelfull nattesøvn, dro relativt kvikk og opplagt på jobb. Det blir vel en hvil på sofaen etter middagen, men først skal vi gå på visning av ei leilighet han kanskje blir å by på. Han har gjort seg fortjent til en middagslur, men kjenner jeg han rett drøyer han nok sovinga til det blir kveld. Apropos resultatet på Super Bowl-finalen. Philadelphia Eagles vant kampen 41 – 33. Dette var et resultat Steffen ikke var særlig godt fornøyd med.

Vi vandrer med freidig mot...

Hr. og fru Olsen foran innvandrermønumentet

Her sitter pensjonisten, like blakk og pengelaus som tidligere. Ingen lottopremie denne gangen heller. Det betyr at arvingene nok må vente på telefon i hvert fall en uke til. Jeg vet innerst inne at den store gevinsten kommer til å bli min en dag, og da skal ho mor og jeg leve herrens glade dager. Ikke det at vi ikke lever bra nå også, men det hadde ikke skadet å ha litt mer kronsajer og flotte oss med. Han Steffen, ho mor og jeg har akkurat kommet tilbake etter en times trøartur i Vadsøs gater. I strålende solskinn og kulde som sved i ansiktet, gikk vi via Fossen til Innvandringsmonumentet. Der minte ho mor oss på at vi også måtte anse oss som innvandrere i Vadsø. Selv om vi har bodd her i nesten 19 år, føler ho mor og jeg oss enda ikke som ekte Vadsøværing. Tror nok at han Steffen

har konvertert og blitt kvæn, han snakker i hvert fall vadsødialekten perfekt, bl.a ved å ikke bruke artikkelen ei i det hele tatt.

Vi har ikke spist middag enda, men pensjonisten gleder seg til etegildet.

Reinkjøttssuppe med deilig buljong-kraft står på dagens meny. Suppen består av ei blanding av kjøtt og margebein, så krafta blir nok helt førsteklasses. Spesielt gleder jeg meg til å slurpe i meg marg fra margebeinene, selv om de er sagt opp i mindre biter. Det ender nok med en strekk på sofaen etter herremåltidet.

Jeg kan ikke strekke meg så altfor lenge. Den obligatoriske søndags-ettermiddagsturen, med innlagt stopp på Fossen skole, må gjennomføres i ettermiddag. Det blir våres andre tur i dag. Skal si at vi «gamlingen» er spreke. Kvelden avsluttes med å se Farnen kjendis på TV-en, noe som mange ikke synes er helt det samme etter at Erlend Elias og jegertvillingene gikk ut 😊.

Problemer med vekta

Klart for lørdagskos

Så var det helg igjen med utsikter til avslapping og mye spising, men helt arbeidslaus blir vi ikke. I morges ble alle sengklærne ranget av, både på vårt rom og på Steffen sitt. En porsjon med klær er allerede vært innom vaskemaskin og tørketrommel, mens en ny er til vask i vaskemaskinen. Det blir nok deilig å legge seg i nyvaskede sengklær. Dyner og puter har hengt ute til lufting, så alt ligger til rette for en god nattesøvn.

Steffen er i gang med tradisjonell lørdagsaktivitet. Hver lørdag møtes kompisgjengen for å se premier League kamper fra England. Først ute er Burnley mot Manchester City, så selve kremkampen Manchester United mot Huddersfield og til slutt Arsenal mot Everton. Får håpe at vi vinner, som han sier når han omtaler Man. United. Med godt humør og i kampmodus forlot han heimen, og vi håper at han er enda mer sprudlende når han kommer tilbake. Tap for favorittlaget har en tendens til å få han i labert humør. Uansett blir vi å servere litt varm snadderemat i kveld. Det er obligatorisk med vin til maten, et lite glass til ho mor, ingen vin til han Steffen og resten av flasken til meg. Dagens pensjonister har en tendens til å nyte livet, blant annet med god mat og drikke, og den trenden er jeg i høyeste grad med på å holde ved like.

Merker at jeg har fått problemer med å holde vekta. For oss pensjonistene er det kanskje et sunnhetsstegn at matlysta er god, men når en stor del av inntaket består av søtsaker og potetgull, kan man vel stille spørsmål angående sunnhetsgehalten. Har jo tidligere berettet om vinens innvirkning på helbreden. Den er i høyeste grad tvilsom. Jeg prøver å ikke drikke vin på hverdagene og synes sjøl jeg har vært flink. Nå drikker jeg vin bare i helgene og jeg tror at jeg vil fortsette med det. Det er fristende å ta en liten knert om kveldene og jeg er lett å friste. Det hender at det blir et lite glass, men jeg innbilder meg at både konjakk og gin har mageregulerende virkning. Det går an å øke aktivitetsnivået for å

holde vekta på et akseptabelt nivå, men det er veldig behagelig å slappe av på sofaen. Heldigvis har vi gjort det til vane å ta en halv times luftetur på ettermiddagen, for å gå på butikken og kjøpe lørdags Dagbladet. Kanskje det er i kveld at jeg blir lottomillionær. Vær i nærheten av telefonen fra kl. 20.00 og utover kvelden. Kanskje dokker får en hyggelig telefon fra «gamlingen».

Vandrør med handicap

Ikke et skuterspor å se

Nok en fin dag er i emning hei i nord. Sola stiger akkurat opp over horisonten i sørøst og Varangerfjorden ligger badet i lys. Den kalde polarlufta lar seg ikke varme opp av solens stråler og foreløpig kommer frosten seirende ut av maktkampen. Likevel er solas virkning på oss forfrosne nordboere velgjørende. Vi er på vei ut av vinterens dvalelignende tilstand og tiltagende lyse dager gir oss energi til å leve det gode liv her i nord.

Dessverre er det slik at pensjonisten ikke benytter seg nok av de friluftsmulighetene Varanger så raust byr på. Den daglige morgenpromenaden er nok bra for helbreden, men det har lett for å bli for mye restitusjon etter endt tur. Spaserturen om morgenen gjør at jeg oppnår mer enn 10 000 skritt om dagen, men helsegevinsten er kanskje ikke så stor som antatt. Jeg leste på nettet at det er bedre å ta 3 turer med rask gange på 10 minutter i løpet av dagen enn en lang tur på en times tid. Av helsemessige grunner burde jeg lagt om mine turvaner, men av makelighetsgrunner tror jeg at jeg lar det være.

I begynnelsen av september fikk jeg et tretthetsbrudd i vristen på høyre fot. Bruddet gjorde at jeg nesten ikke greide å trø på foten og jeg ble tvunget til å være innendørs i vel en måneds tid. Litt etter litt har jeg blitt bedre i foten og jeg har gradvis økt lengden på morgenturene mine, selv om det kan være smertefull gange for meg. Jeg får mer og mer lyst til å gå på ski om formiddagene. Nypreparerte løyper, lite vind og strålende sol lokker på meg, men jeg har hittil latt være å la meg friste. Jeg er redd for at tretthetsbruddet skal forverre seg hvis jeg utfordrer skigåingens krav til fraspark. For sikkerhets skyld, vil jeg vente med å ta løypene i bruk til jeg har vært på kontroll med foten på Kirkenes sykehus 14. februar. Hvis ikke bruddet har grodd tilfredsstillende, blir det antakelig operasjon. I så tilfelle, vet jeg ikke hvor lange jeg må gå med gipset fot og hvor lang tid det tar før jeg er «fit for fight» igjen.

Jeg har et håp om at bruddet leger seg og at jeg slipper operasjon. Kan ikke tenke meg å bli tatt fra muligheten til å bevege meg ute i naturen både på ski og

på føttene nå når forholdene for mosjonering ute bare blir bedre og bedre etter hvert som våren nærmer seg. Blir vel antakelig både gretten og vanskelig å ha med å gjøre hvis jeg blir tvunget til stillstand. I så tilfelle får trøsten være at jeg tross alt har mange fine turer å se fram til når foten blir bra igjen. Spesielt ser jeg fram til fjellturer med ryggsekk og fiskestang på Skjånes til sommeren. En del av det gode liv må vel kanskje være å alltid ha noe å se frem til og glede seg over.

.

Manchester United fan

Cabbyen er litt nediset

Velkommen februar med mer lys og forhåpentlig mange solrike dager. Starten var ikke så god. Vadsø lå innhyllet i lave tåkeskyer og sno fra nordvest da ho mor og jeg spaserte til Fossen skole i morges. Spesielt merket jeg snoen godt da jeg vendte nesen mot nordvest på tilbaketuren. Heldigvis løyet elingen da jeg kom tilbake til Kwartsveien og skydekket sprakk opp. Så nå har sola skint ned til oss i flere timer fra klar himmel. Ser imidlertid ut for at frostrøyk og lave skyer vil åpne seg over Varanger og slippe mer snø ned til oss. Sola har enda ikke gitt tapt for skyene, men den anstrenger seg kraftig for å få sendt sine siste blekgule stråler gjennom frostrøyken som ligger midt på Varangerfjorden.

I går kveld kom Steffen hjem fra jobbkurset på Gardermoen. Ho mor og jeg var selvsagt nysgjerrige på hvordan han hadde hatt det der. Om hotellet var bra, om maten kunne matche mors hjemmelagde, om sengen hadde vært god å sove i og selvsagt om han hadde lært noe som han fikk bruk for i jobben.

Vel innenfor gangdøra, satte han kofferten fra seg og strøk på dør igjen. Han måtte absolutt kjøre til bestekompisen på Vadsøya for å se Manchester United-kamp. Den var allerede i gang, så han hadde det travelt. Han hadde ikke engang tid til å tine opp sin egen bil, så han lånte våres som sto der snøfri med klare ruter. Så satt vi da der ho mor og jeg, og vi visste like mye om

Gardermoenoppholdet som før han kom hjem. Klokka hadde passert midnatt da vi hørte han tok i ytterdøra og kom inn, men han var ikke særlig pratelysten.

Skuffelsen raste vel i kroppen, Manchester United hadde tapt kampen mot Tottenham 2-0. Han var ikke så veldig snakkesalig og gikk rett i loppekassen.

Blid og fornøyd sto han opp klokka kvart over seks i morges. Det er rart hva ei god natts søvn kan gjøre med kropp og sinn. Ved frokostbordet besvarte han alle spørsmålene fra ho mor. Pensjonisten fikk med seg svarene og kan berette om at oppholdet på Gardermoen hadde vært bra, men samme sørvisen som hjemme

fikk han ikke. Der måtte han selv hente maten til bordet☺ Kvart over sju strauk han på dør, og jeg ble litt forundret da jeg så at bilen våres var borte. Kan forstå at han valgte den. Den hadde opptinte ruter og var varm og behagelig etter å ha blitt varmet opp med motorvarmer og kupévarmer fra klokken fem i morges. Hannes bil var mer å betrakte som en isklump. Tror nok at han hadde forsøkt å tine den opp med webastoen, for frontruta var på tur til å tine da jeg kom ut – det rant tinevann nedover den.

Målet mitt i januar måned har vært å skrive litt om barndommen min på Langstrand, og det er på vei til å bli oppfylt. Jeg har enda mange opplevelser å fortelle om, men i og med at disse opplevelsen er knyttet opp mot vår og sommer, synes jeg ikke det er riktig å berette om dem på midtvinterstid. Har enda som mål å blogge hver dag, men det er ikke sikkert at jeg makter det. Jeg vil jo ikke bare skrive nonsens og bruke energi på å skrive, kun for skrivingen sin skyld. Det er både motiverende og godt for selvtilliten min å få så mange oppmuntrende tilbakemeldinger. Respons fra dokker har gitt meg en forståelse av at det jeg skriver ikke bare er ord som leses i mangel på å ha noe annet å gjøre. Derfor håper jeg at jeg også i fortsettelsen skal evne å engasjere dokker gjennom bloggingen min.